

Giới thiệu Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16,mơ Ước Thành Artist

Tựa truyện Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16,mơ Ước ThànhArtist của tác giả Well.T Tattoo mang đến một câu chuyện ngôn tình hiện đại kể về những biến cố trong đời của một thằng nhóc tiểu học.Khiến nó từ 1 cậu nhóc vui vẻ hoà đồng từng bước trở thành 1 tay anh chị ở cái tuổi 16. Vs những người bạn thờ ầu thơ cùng tài năng thiên bẩm, hay xem Nam Mất Ròng chinh phục giang hồ ra sao khi mới 16 và nguyên nhân khiến vị đại ca lưng lầy muốn quy ân, trở thành một thợ xăm*** Nó cố gắng động viên chị nó nhưng nó cũng lo và sợ trời xấp tối mất rồi. Tại sao đi không ra đón nó? Từ tận sâu trong lòng nó,nó hiểu đc rằng nhà nó giờ không còn như xưa nên dù nhận lời mẹ nó là chăm sóc hai đứa cháu của mình nhưng đối vs đi nó thì hai chị em nó như là những cục nợ của tình cảm gia đình không hơn không kém. Và nó cũng đủ hiểu đc cái lí do visao, vâng : TÌNH NGHĨA LÀ 9, NHƯNG TIỀN BẠC LÀ 10. Nó thừa hiểu và nó không muốn suy nghĩ. Truyện nó muốn là mau chóng tìm ra nhà đi nó trc khi trời tối. Và quả thật trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ, khi 2 chị em nó lang thang thì đã vô tình gặp một người bà con bên ngoại. Và cũng chính người bà con tốt tính ấy đã đưa hai chị em nó về nhà đi. Trước mặt nó bây giờ là 1 căn biệt thự sang trọng, chị em nó cứ đứng nhìn mãi vì chưa tin đc đây sẽ là nơi nó sinh sống. Cứ tưởng từ giờ đời người bình thân, nhưng nó đâu biết đc rằng cung chính tại nơi đây, vs những con người này đã khiến cuộc đời nó rẽ sang một hướng khác. Một hướng đi mà như lời ông ngoại nó tiên đoán : đầy máu và nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16,mơ Ước Thành Artist* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Nó lúc đó là một thằng nhóc ngoan ngoãn vừa lên 9. Cái tuổi chưa gọi là lớn nhưng cũng đủ để suy nghĩ về những chuyện xảy ra trong gia đình nó. Ba mẹ nó là những con người lương thiện, chăm lo làm ăn. Sống vs nhau hơn 20 năm, hai ông bà có 3 mặt con. 2 đứa còn gái là Diệu Linh thứ 2, Hoàng Uyên thứ 3 và nó Nguyễn Hoàng Nhất Nam. Gia đình của nó khá giả, 3 chị em nó rất được cưng chiều nhưng vẫn rất ngoan và lễ phép. 2 chị nó thì rất hiền nghe lời và có một chút yếu đuối, nó thì lại hoàn toàn khác. Tính tình nó nóng nảy, lì lợm nhưng lại rất thương người và biết đồng cảm. Mẹ nó từng kể lại, ngày nó ra đời ông ngoại có đến thăm và cái tên Nhất Nam của nó cũng là ông đặt cho. Ông nó còn nói :

-Thằng con bây giờ này sẽ trở thành người mạnh cả về quyền và tiền. Nhưng nơi nó thuộc về không phải như hai chị nó. Như ta đã nói hai chị nó thì sau này trở thành những bà này bà nọ, thằng bé này thì lại chọn riêng một con đường đầy máu và nước mắt. Nhưng đã là ý trời, thì kẻ phàm như chúng ta không thể làm gì đc.

Ba mẹ nó nghe vậy cũng buồn cho số phận của thằng con trai, nhưng ba mẹ nó cũng đành nghe theo ông ngoại và cũng đành trong chờ vào 2 từ : SỔ PHẬN

Từng ngày nó lớn lên trong sự yêu thương của gia đình, nhưng hạnh phúc không bao lâu thì cũng đã đến lúc những lời ông ngoại nó ứng nghiệm. Nhà nó làm ăn không đc thuận lợi, nợ nần bủa vây. Ba nó suốt ngày chán nản rồi lao vào rượu, mẹ nó thì gồng gánh nuôi ba chị em nó ăn học, càng ngày càng mất đi sắc đẹp. Nhiều lần thấy mẹ nó khóc, nó chạy lại ôm mẹ nó. Thấy vậy, mẹ nó lau vội đi hai hàng lệ rồi nói vs nó :

-Nhất Nam ngoan, vào học bài đi mẹ không sao đâu con.

Nó không nói gì rồi bước vào trong. Nó biết mẹ nó không muốn nó thấy vẻ yếu đuối của bà. Rồi thời gian thấm thoát trôi qua, chị 2 nó giờ đã lên Cấp 3 học làm giáo viên, chị 3 nó thì lên cấp 3 phải ra huyện học và nó cũng đã lên lớp 4. Mẹ nó quyết định cho hai chị em nó ra huyện trọ học ở nhà đi nó. Nó buồn khi phải xa mẹ, nhưng nó cãi lại thì mẹ nó xẽ buồn vì thế nó cố giấu đi hai hàng nước mắt và chia tay bà. Nó là vậy, không bao giờ nó khóc dù cho có như thế nào đi nữa, dù bị đánh hay bị ăn hiếp nó cũng không bao giờ khóc dù cho 1 giọt. Cho tới bây giờ nó vẫn như vậy, cũng chính vì thế nên dù có gương mặt đẹp trai nhưng lại rất lạnh lùng. Đặc biệt là đôi mắt sắc và đầy rực lửa của nó, chỉ một cái trừng mắt của nó cũng đủ làm cho đối phương phải mất bình tĩnh. Lên tới huyện nó và chị 3 nó phải đi khắp nơi để tìm địa chỉ nhà đi nó. Cái huyện nhỏ này thì chỉ như cái lỗ mũi nhưng đối vs nó và chị 3 nó thì đây đúng thật là cái vũ trụ thu nhỏ. Quá nhiều đường, ngõ ngách và người lạ, chị em nó giờ đây đã thật sự bất lực vì đói và mệt. Hai chị em nó ngồi bên lề đường, chị 3 đã khóc còn nó vẫn vậy vẫn vs vẻ mặt lạnh lùng pha chút gì đó non nớt. Nó bảo :

-Không sao đâu ché ba mình sẽ tìm đc nhà đi mà.

Nó cố gắng động viên chị nó nhưng nó cũng lo và sợ trời xấp tối mất rồi. Tại sao đi không ra đón nó? Từ tận sâu trong lòng nó, nó hiểu đc rằng nhà nó giờ không còn như xưa nên dù nhận lời mẹ nó là chăm sóc hai đứa cháu của mình nhưng đối vs đi nó thì hai chị em nó như là những cục nợ của tình cảm gia đình không hơn không kém. Và nó cũng đủ hiểu đc cái lí do vì sao, vâng : TÌNH NGHĨA LÀ 9, NHƯNG TIỀN BẠC LÀ 10. Nó thừa hiểu và nó không muốn suy nghĩ. Điều nó muốn là mau chóng tìm ra nhà đi nó trc khi trời tối. Và quả thật trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ, khi 2 chị em nó lang thang thì đã vô tình gặp một người bà con bên ngoại. Và cũng chính người bà con tốt tính ấy đã đưa hai chị em nó về nhà đi. Trước mặt nó bây giờ là 1 căn biệt thự sang trọng, chị em nó cứ đứng nhìn mãi vì chưa tin đc đây sẽ là nơi nó sinh sống. Nhưng nó đâu biết đc rằng cung chính tại nơi đây, vs những con người này đã khiến cuộc đời nó rẽ sang một hướng khác. Một hướng đi mà như lời ông ngoại nó tiên đoán : đầy máu và nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16,mơ Ước Thành Artist* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương Ăn Nhờ, Ở Đâu

Đứng nhìn một hồi lâu nó chợt tỉnh ra, khe lay nhẹ tay chị 3 nó -Chế, bấm chuông đi

Sau tiếng nói của nó, chị 3 nó cũng tỉnh sao con choáng ngợp trước ngôi nhà quá bề thế kia. Dẫn đưa em mình lại tre cửa căn nhà, Hoàng Uyên đưa tay lên bấm chuông Ting...toong, Ting... Toong. Từ trong nhà, một người phụ nữ chạy ra trên người con mang chiếc tạp về nấu bếp, bà chạy lại và hỏi bằng giọng trầm và âm :

-Hai cháu muốn tìm ai.

Hoàng Uyên lễ phép:

-Dạ cô cho cháu hỏi đây có phải là nhà của ông bà Lập không ạ?

-Ồ, đúng rồi nhưng cháu là ai. Cô là người giúp việc cho ông bà chủ: Cô đáp lại bằng một nụ cười nhẹ

-Dạ cháu là con của mẹ Tâm, là cháu của bà Lập. Cháu tên Hoàng Uyên, đây là em trai cháu Nhất Nam

Vừa nói Hoàng Uyên vừa nhìn sang nó, cô giúp việc cũng nhìn theo. Nó ngước mặt lên và nhìn cô giúp việc vs anh mắt thân thiện nhất có thể

-Cháu chào cô

Vừa thấy anh mắt nó, cô giúp việc suy tẻ. Một thằng bé như vậy mà đã mang một anh mắt khiến người khác khiếp sợ như thế, cô thầm nghĩ bụng : nó mà đi đòi nợ mướn đồ thằng nào không trả. Có chăng chỉ là một suy nghĩ vớ vẩn, nhưng cô đâu biết đc rằng cái suy nghĩ ấy sẽ có ngày trở thành hiện thực. Thấy vẻ mặt có chút lo sợ của cô giúp việc, Hoàng Uyên như hiểu ra cô vội cúi nhẹ vào đầu nó:

-Em không cười thân thiện hơn đc ak?

Vừa xoa đầu to ra hơi đau sao cái cổ đầu của chị 3 nó đáp

-Đó là em đã cố gắng lắm rồi chế.

Nghe câu trả lời của Nhất Nam, cô giúp việc thầm nghĩ : như vậy vs nó là thân thiện, đây lúc nó không thân thiện thì... Vừa nghĩ cô vừa nhớ tới ánh mắt lúc nãy của nó. Cô chợt rùng mình, cắt ngang sự tưởng tượng, cô nói vs Hoàng Uyên :

-Cháu chờ cô, cô vào gọi bà chủ.

Nói rồi cô chạy vào nhà, khoảng 5 phút sao, từ trong nhà một người phụ nữ trẻ đẹp, quý phái đi ra. Trên người bà là một bộ đầm ren màu đen khá quyến rũ, đó là bà Kim vợ ông Hoàng Lập. Bà đi lại, vẻ mặt bà cũng lạnh không kém nó nhưng khi nó vừa ngước lên nhìn bà và kèm theo câu nói :

-Cháu Nhất Nam chào đi 5 ak.

Hoàng Uyên cũng lễ phép cuối đầu :

-Cháu Hoàng Uyên cũng chào đi 5 ak

Bà Kim đứng đó, định thần lại sao khi vô tình nhìn vào đôi mắt Nhất Nam, bà lắp bắp :

-Ồ.... Ồ.... Ồ

Quay sang cô giúp việc, bà Kim bảo :

-Đưa hai đứa nhỏ vô nhà đi chị Sáu

Cô giúp việc chạy ra mở cửa, rồi cầm hành lý của nó và Hoàng Uyên đồng thời cũng no 1 nụ cười

-Vào nhà đi hai đứa.

Hai chị em nó cũng cảm để đồ hộ cô giúp việc, đặt biệt là Nhất Nam toàn giành bê những vật nặng. Cô khá ngạc nhiên, vì những đứa trẻ này thật sự quá ngoan, chúng ăn nói lễ phép hiểu chuyện. Nếu đem so sánh vs hai cô con gái nhà ông bà Hoàng Lập thì thật là một trời một vực. Rồi cô nhìn sang Nhất Nam, nở một nụ cười và nghĩ : nhóc con này cũng ngoan hiền, chỉ là đôi mắt hơi đáng sợ.

Vào nhà, bà Kim dẫn hai chị em nó lên phòng rồi căn dặn một số điều. Xong ba bảo chị giúp việc lên chuẩn bị ga, niệm cho Hoàng Uyên và Nhất Nam

rồi cũng đi xuống nhà chuẩn bị đi đâu đó. Bà Kim không thèm hỏi hai đứa cháu mình một câu, Nó đứng đó lấy quần áo, cười nửa miệng, thầm nghĩ : đó là đi mày àk Nhất Nam. Giờ thì nó đã hiểu tròn vẹn câu nói của mấy bộ phim truyền hình mà mẹ nó hay xem lúc trẻ ẮN NHỜ Ở ĐẬU.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Công Chúa Và Hiệp Sĩ Mắt Ròng

Từ hôm đó, cuộc sống của chị em nó vẫn bình thường. Hoàng Uyên học trong 1 trường chuyên trong huyện, cũng khá gần nhà. Nó thì cũng vậy, học trong 1 trường tiểu học gần đó. Cuộc sống và tuổi thơ của nó sẽ thật bình thường một phần nào đó nếu không có sự hiện diện của Nhã Thanh, Nhã Phương. Hai đứa còn gái sinh đôi của ông bà Hoàng Lập. Tụi nó cũng bằng tuổi Nhất Nam, nên ông bà Hoàng Lập đã sắp xếp cho cả 3 học chung 1 trường và một lớp. Thế tại sao nó lại khó chịu về chuyện đây, vâng và cái lí do đây đã khiến nó thay đổi, từ từ đứng vs lời ứng nghiệm của ông ngoại nó ngày nào. Học cũng được hai tuần rồi, nhưng nó chẳng chơi vs ai cả hay nói đúng hơn là không một đứa trẻ nào ở tuổi đó dám chơi vs nó. Chỉ vì chẳng đứa trẻ nào dám nhìn thẳng vào mắt Nhất Nam. Nó dần bị cô lập và trở thành kẻ cô đơn, ấy thế mà nó vui vì chuyện đó. Nó ngày ngày đến lớp, trưa về học bài và đi ngủ, tối lại nằm chờ chị 3 nó hướng dẫn bài học ngày mai. Thật là yên bình trong suy nghĩ của nó, nó cứ sống như vậy chẳng bận tâm hay lo nghĩ. Nhưng rồi...

Ngày hôm đó bình thường như bao ngày bình thường khác, nó đến lớp, xuống canteen trường ăn sáng. Bữa sáng của nó đơn giản lắm, chỉ một trái chuối là đủ. Mỗi ngày đi học nó đi 1k, lúc đấy 1k cũng mua được nhiều thứ lắm những nó chỉ ăn đúng 1 trái chuối vào bữa sáng. Nó muốn để dành tiền, khi muốn mua sách vở hay đồ dùng cá nhân thì không cần hỏi mẹ nó. Đi qua một bàn có mấy cô nhóc đang ngồi, trong đó có cả chị em Nhã Thanh, Nhã Phương nữa. Nó cũng chẳng quan tâm mà đi qua, chợt nó thấy sao lưng nó có gì đó ướt ướt. Đưa tay ra sau, quét một đường thì toàn là nước ngọt màu đỏ, nó thừa hiểu chuyện gì xảy ra khi hai cô chị họ của nó đang cười ngặt nghẽo, nhưng nó không làm gì. Nó biết làm to chuyện vs mấy con vịt này cũng chẳng nên tích sự và nếu động đến hai cô chị nó thì chắc chắn ông bà Hoàng Lập không tha cho nó và chị Hoàng Uyên. Nó cười nhếch mép, rồi quay lưng lạnh lùng bước đi. Nhưng có một đám con trai đã cản đường nó, 1 thằng trong số đó bước ra và xô nó té nhào. Trái chuối nó mới mua lúc đó cũng bị thằng đó dẫm nát. Nó ngược lên không nói gì chỉ nhìn và cười. Chuyện này cũng không phải lần đầu và nó biết cách để giải quyết. Nhưng nó chợt nghĩ đánh vs mấy thằng này cũng được, nhưng nếu như vậy mình sẽ không được yên. Thôi thì cứ nằm chịu trận vậy. Thế là nó nằm yên đó chịu cho tụi kia dẫm nó 1 trận, cũng khá đau nhưng chẳng gây ảnh hưởng gì cho nó ngoài chuyện bộ quần áo của nó đã bẩn. Nó đứng dậy, chợt có ai đó đưa cho nó 1 trái chuối. Ngược mặt lên, một cô bé rất xinh xắn đang đứng trước mặt nó và cười rất tươi. Nó cũng cười lại, và quay lưng đi vì sắp tới giờ vào lớp. Chợt :

-Này, cậu không nhận àk?

Nó quay lại, vẫn gương mặt lạnh lùng đó :

-Không, nhưng cảm ơn cậu. Tớ xấp vào lớp rồi, gặp cậu sao nhé.

Nó bước đi mặc cho cô bé kia cứ đứng đấy nhìn nó bước thật xa thật xa. Không phải nó không thích cô bé đó, nó cảm thấy thật vui và hạnh phúc. Ít nhất ngoài gia đình còn có cô bé đó không sợ đôi mắt nó. Nó về lớp và kết thúc một ngày học, đang trên đường cuốc bộ về nhà như mọi hôm thì nó nghe tiếng ai đó đang khóc. Nó để ý xung quanh và chợt thấy đám học sinh đánh nó ban sáng đang trêu ghẹo 1 cô bé. Cô bé đó không ai khác, chính là người lúc sáng tặng nó trái chuối. Hai hàng nước mắt cô bé rơi nhưng cô lại không phát ra tiếng khóc, ngược lại nó còn thấy cô bé đánh mấy thằng đó. Cũng hay đấy, nó thầm nghĩ. Nhưng một thằng trong đó đã đi xô ngã cô bé. Thằng đấy nắm lấy tóc cô bé và giật mạnh kèm theo đó là những tiếng cười lớn. Chợt nó thấy đau thật lại và tức giận. Nó cầm một hòn đá và ném mạnh vào đầu thằng đang giật tóc cô bé, máu thằng đó tuôn ra, mấy thằng còn lại cũng hoảng vội công thẳng kia qua tiệm thuốc ven đường mà chẳng thằng nào để ý tới nó. Nó đi lại phía cô bé đang ngồi và đưa tay ra:

-Đứng dậy nào...

Cô nhóc kia ngược lên lau vội nước mắt và mở tròn đôi mắt tỏ ngạc nhiên

-Cậu đã cứu tớ

Nó không nói gì chỉ khẽ ưuk nhẹ. Cô bé nắm tay nó, đứng dậy và nở một nụ cười thật tươi. Nó quay đi, ra phía con đường về nhà, chợt lại là giọng nói quen thuộc đấy

-Này cậu tên gì vậy mắt rồng?

-Nhất Nam. Nó đáp lại và khẽ nở một nụ cười khi nghe cô bé kia nói nó là mắt rồng.

-Tớ tên Phương Trang, Trần Ngọc Phương Trang.

Nó vẫn đi và cũng giống như lúc sáng, càng đi càng xa. Mặt cho cô bé kia cứ nhìn nó đi vào xa xăm

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Phương Trang Và Những Đứa Bạn Cùng Cù Xóm

Hôm đó nó về nhà muộn hơn mọi ngày, bộ quần áo bẩn thỉu. Đi ngang qua đi nó, bà Kim đang ngồi vs 2 cô con gái cưng. Thấy nó trong bộ dạng lố thời ấy bà nghiêm giọng -Mày làm gì mà h này mới về, lại còn ăn mặc như vậy. Mày đi học hay đi bụi đời.

Nó thừa hiểu rằng hai con vịt Nhã Thanh và Nhã Phương đã nói gì đó vs bà Kim, nó cười trừ rồi cúi xuống

-Con xin lỗi đi ạ.

Bà Kim không nói gì chỉ bảo nó vào thay đồ và nhắc khéo nó

-Nhà tao không có chứa ăn mày nghe chưa

Như một lời đe dọa nếu nó còn tái phạm thì sẽ đuổi nó và đương nhiên là cả chị 3 nó. Nó vẫn rất lễ phép Dạ 1 tiếng rồi đi vào trong phòng. Nó nhếch mép cười nhạt, này giờ Hoàng Uyên đứng trong bếp nghe hết lời bà Kim nói. Thấy Nhất Nam đi vào, Hoàng Uyên ôm nó vào lòng rồi nói

-Chế biết, cố lên em. Nhất Nam làm đc phải không?

Nó cười rồi khẽ gật đầu. Hơn ai hết Hoàng Uyên hiểu thằng em mình nhất, không bao giờ nó gây chuyện đánh nhau. Trừ khi là người ta đánh nó trc, lúc trc còn dưới nhà có lần Nhất Nam bị 1 thằng trong xóm đánh khi chơi bắn bi. Về nhà nó hỏi ba nó

-Nếu lần sau thằng đấy đánh con nữa thì sao ba?

Ba bảo cứ dân cho nó một trận. Ông nghĩ trẻ con đánh nhau thì chỉ trầy xước sơ sơ, nhưng khi thằng đấy đánh Nhất Nam 1 lần nữa, nó đã cho đánh thằng đó toét cả máu đầu. Và còn tặng thằng đó 1 câu xanh ròn kèm theo anh mắt như đang khát máu

-Không muốn chết thì đừng động vào Nhất Nam này.

Kể từ lần đó không bao giờ ba cho nó đánh nhau nữa, nhưng nó nói

-Nếu có trường hợp như vậy nữa, thì kết quả vẫn sẽ giống như ngày hôm nay.

Ai nấy trong nhà đều xanh mặt với câu nói của nó. Và hơn ai hết ba mẹ nó hiểu rằng ông ngoại nó đã đúng.

Trở lại vs hai chị em Nhất Nam, từ sao hôm đấy thì không thằng nào làm phiền Nhất Nam trên trường cả. Nó vui vẻ đến trường như mọi ngày, hôm nay nó phải đi xóm vì đến lượt nó trực nhật. Cô Sáu giúp việc mở cổng cho nó, ra khỏi nhà nó cảm thấy thật nhẹ nhõm. Đang đi thì nó nghe như có tiếng ai gọi tên nó, là tiếng còn gái. Quay lại, là Phương Trang, nó ngạc nhiên lắm vì không biết sao cô bé lại ở đây

-Cậu lên xe đi, tớ cho đi nhờ nè

Nó

-Sao cậu ở đây, nhà cậu cũng trong này hả.?

-Ukm, mà thôi lên xe đi mất rồing. Phương Trang hồn nhiên kéo tay Nhất Nam lên xe.

Nó đỏ mặt nhưng cũng lên và tất nhiên là nó đèo Phương Trang đến trường. Hai đứa trẻ thật ngây thơ trong sáng, cũng từ hôm đó nó có đc người bạn đầu tiên trên huyện cũng như trong trường hay ở nhà, đó là Phương Trang. Ngoài giờ học, Phương Trang cũng hay rủ nào đi chơi khi về nhà và giới thiệu cho nó 1 vài người bạn cùng xóm. Nó cũng vui, vì dù thế nào đi nữa nó cũng là một đứa trẻ thôi mà. Phương Trang đã giới thiệu cho nó thêm 3 nhóc nữa đều là nam. Hoàng Long biệt danh Long Đại vì nhóc này rất to con, hai ae Minh Tuấn, Minh Phát biệt danh Tuấn Chấy và Phát Thẹo. Còn nó do có đôi mắt rục rủa mà đc cả nhóm đặt tên Nam Mắt Rồing. Dĩ nhiên một phần cũng do Phương Trang vì cô bé thích gọi nó như vậy. Tất cả đều học chung trường nhưng khác lớp, năm người chơi vs nhau rất thân. Ngoài giờ học 5 nhóc tỳ thường tập trung ở nhà Phương Trang vào mỗi buổi chiều sau khi đã ăn cơm và làm bài tập xong, có khi cả đám kéo ra bờ sông ngồi ở đó và chọc ghẹo nhau. Giờ nó không còn thấy cô đơn khi đến trường hay về nhà nữa. Vì nó có chị Hoàng Uyên và cả đám bạn trong xóm, chị 3 nó cũng vui vì thấy Nhất Nam cũng có bạn. Hoàng Uyên chỉ sợ Nhất Nam qua lạnh lùng và không ai thèm chơi vs nó, nhưng giờ thấy nó vui vẻ vs đám nhóc Hoàng Uyên cũng phần nào yên tâm về thằng em có đôi mắt rồing này của mình.

Chương 5: Đại Ca : Nam Mắt Rồng

Mới đây mà nó đã qua 1 hk, với thành tích là một học sinh giỏi. Trong khi hai con vịt nhà bà Kim thì đứng hạng I và II từ dưới đếm lên. Bà Kim không mấy vui về về kết quả này, bà trút sự bức tức hết lên người Nhất Nam. Từng lời ăn tiếng nói của nó đều bị bà bắt bẻ, nó biết chuyện gì đang xảy ra và mỗi lần như thế nó chỉ cười nhạt rồi cúi đầu xin lỗi. Ông Hoàng Lập lại rất thương 2 chị em nó vì tính ngoan hiền và chịu khó. Nhiều lần ông hay cho tiền chị em nó nhưng nó và chị nó đều không nhận. Điều này khiến ông vô cùng ứng ý và kham phục cách dạy con của ba mẹ Nhất Nam. Về phần 2 con vịt Nhã Thanh, Nhã Phương thì càng ngày càng ghét Nhất Nam. Ông Hoàng Lập thường hay la mắng và bảo hai đứa con gái phải học tập Nhất Nam. Điều này càng làm tội nó ghét Nhất Nam hơn. Một buổi chiều Nhật, Nhã Thanh, Nhã Phương hẹn đám bạn ra một quán nước mía lề đường. Trong đó có cả mấy thằng học lớp 5 nhưng đều là những thằng lưu ban ở lại. Tụi nó bàn bàn, tính tính cái gì đó Rồi ra về. Chỉ còn lại hai con vịt nhà bà Kim, tụi nó nhìn nhau cười nham hiểm. Nhìn nụ cười đó ai mà dám tin tụi là những học sinh tiểu học đang tuổi ăn tuổi lớn.

Về phần Nhất Nam vẫn ngày ngày đến lớp, rồi lại về nhà chơi vs tụi bạn. Cuộc sống nó thật êm đềm và bình yên. Nhưng trời tru người, sáng thứ 2 hôm đó nó cùng tụi thằng Long, Phương Trang, ae Tuấn, Phát đến căn tin ăn sáng thì bất ngờ bị một đám lớp 5 chặn lại, tụi nó hỏi vs giọng bô đòi

-Thằng nào là Nhất Nam

Thằng Long Đại đi ra, phía sau nó là Nhất Nam vs sự bình tĩnh đang kinh ngạc, ae Tuấn, Phát thì vẫn ăn vô tư bịch bánh và cô bé Phương Trang thì trốn phía sau chàng hiệp sĩ của mình. Cũng vs giọng bô đòi không kém, thằng Long Đại hô to

-Kiểm nó chi. Có gì không máy anh đại

Nhất Nam thừa hiểu chuyện gì xấp xảy ra và nó bước lên kéo thằng Long xuống

-Em ạ. Mấy anh muốn gì, nhưng để bạn em đi trc đã

Tụi nó cười hả hả

-Mấy anh hùng nhĩ

Đứt câu tụi nó lao vào đập Nhất Nam, tụi thằng Long thì cũng bay vào, cốt là cứu Nhất Nam ra. Phương Trang thì bật khóc vì lo cho mấy bạn, chợt có thể thằng nhập cái cây ở đâu đó đi lại phía Nhất Nam rồi đập thẳng xuống đầu Nhất Nam. Như hiểu đc, Phương Trang lao nhanh nhất có thể vào Nhất Nam. Rốp, cái cây gãy làm đôi, Nhất Nam ngồi dậy thấy Phương Trang đã ngắt xiu. Nó không nói gì chỉ công cô bé chạy đến phòng y tế của trường. Có thằng chặn lại định đánh tiếp nhưng bị thằng Long đâm một cái nằm luôn.

Sau khi đc cô y tá kiểm tra thì Phương Trang tỉnh dậy. Đó cô bé hoảng sợ mà ngất chứ không có gì đang ngại cả. Để cô bé ở lại, Nhất Nam cùng tụi thằng Long ra ngoài. Chưa bao giờ đôi mắt nó đáng sợ như vậy, nó hỏi thằng Long

-Mấy thằng hỏi nầy ai vậy Long

Hiểu ý thằng bạn mình, Long đại trở lời

-5a1. Tao chơi vs mày

-cả tụi tao nữa. Anh em Tuấn, Phát đồng thanh.

Nhất Nam chỉ uk rồi kêu cả bọn về lớp. Học song 2 tiết ra chơi giữa buổi. Nhất Nam 1 mình chỗ khối 5 kiểm lớp 5a1. Nó đi vào có thằng chặn lại, nhưng chưa kịp nói gì bị Nhất Nam đâm phát tèo luôn. Đứng trên bục giảng, Nhất Nam la to hết mức

-Lúc sáng thằng nào muốn chơi t thì ra về kéo ra hết cổng trường.

Nói xong Nhất Nam đi ra để mặt bao nhiêu lời xì xầm. Trong đầu nó lúc này là một ý nghĩ duy nhất : ĐẬP CHẾT MẤY CON CHÓ LÚC SÁNG

Đến hẹn, Nhất Nam, Long Đại, Tuấn Cháy, Phát Thẹo đi ra cổng. Từ xa đã thấy tụi 5a1 rồi,tụi nó khoảng 10 thằng. Nhất Nam nhìn tụi nó chỉ cười đều rồi tiến lại

-Lúc sáng thằng nào đánh tao, giờ t ở đây

Đứt tiếng, hai bên lao vào hôn chiến. Thằng Long cao to nên mình nó đập 2 thằng khỏe re, anh em thằng Tuấn, Phát thì như những cặp sát thủ trong Kim Dung, phối hợp rất ăn ý. Còn Nhất Nam cứ thằng nào lao vào nó là ăn 1 đấm nằm luôn. 18 phút sao, tụi 5a1 nằm la liệt. Nhất Nam tiến lại thằng cầm đầu

-Mấy muốn sống thì để tao và bạn bè tao yên

Đứng dậy nhìn xung quanh, học sinh lúc này bu lại đông nghịt. Nhất Nam hô to

-Tao là Nam mất rỗng, từ nay thằng nào đụng tới bạn tao thì nhớ cảnh ngày hôm nay. Thằng nào không phục muốn đánh thì bước vào.

Thấy hai đứa con gái bà Kim, Nhất Nam đi thẳng vào vs đôi mắt như thiêu đốt linh hồn bất cứ ai nhìn vào

-Luôn cả tụi bây, coi chừng tao

Nói xong Nhất Nam đi ra khỏi đám đông, tiến lại chỗ Phương Trang và cười rất tươi, phía sau thằng Long Đại, Tuấn Cháy, Phát Thợ cũng hô lên 3 từ mà ba từ đó sao này đã gieo bao nỗi kinh hoàng trong thế giới ngầm NAM MẤT RỒNG.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nhục, Em Chịu Được...

Sao vụ đó, Nhất Nam trở thành đại ca của trường. Không ai dám động đến nó sao vụ cả đám nó xử đẹp tụi 5a1, từ đó cái tên Nam Mất Rỗng cũng dần đi tụt trong trường nể sợ. Còn 2 con vịt nhà bà Kim thì từ đó cũng nhìn Nhất Nam bằng con mắt khác, không ngờ thằng em họ mà tụi nó xem thường lại đáng sợ đến như vậy. Nhưng tụi nó cũng không buông tha cho Nhất Nam, một kế hoạch khác đi vạch ra, không phải chỉ đơn giản là đánh nhau nữa, vì bây giờ chẳng thằng nào trong trường dám động tới Nhất Nam. Nhất Nam vẫn bình thường, trừ khi ai dám động tới nó và đám bạn của nó nó sẽ ăn thua đủ với kẻ đó, nhất là Phương Trang. Không hiểu sao trong suy nghĩ của nó, con bé lại trở nên quan trọng, nó muốn đi bảo vệ, che chở và.... Nó cũng không biết nó muốn gì, nhưng đối vs nó, Phương Trang giờ đây rất quan trọng. Thật khó suy nghĩ vs một suy nghĩ non nớt. Đã nhiều tuần trôi qua, cuộc sống của nó vẫn bình thường. Đi học, chơi vs đám bạn và quan tâm tới con bé của đó.

Ngày hôm đó, vừa bước vào tới cửa nó đã nghe tiếng chị Hoàng Uyên. Linh cảm cho nó biết có chuyện xảy ra, nó lao vào nhà. Chỉ nghe tiếng bà Kim

-Đồ trong phòng hai đứa bây, bây không lấy thì ai lấy.

Hoàng Uyên vừa khóc vừa đáp

-Con đi cả ngày, vừa mới về đi nói mất đồ. Con không biết đi ới, thật sự con không có lấy.

Bà Kim giận dữ, cho là Hoàng Uyên trả treo, bà giờ tay định tát Hoàng Uyên thì lúc này chợt có tiếng ai đó. Giọng nói nghe rất quen, chỉ có điều là hơi rùng rợn

-Không đi đánh, đó là do con lấy.

Là Nhất Nam, nó không muốn chị 3 nó bị đánh và cũng không muốn cãi nhau vs bà Kim. Nhìn về mặt hai con vịt nhà bà Kim, nó biết chuyện này do chúng nó mà ra. Âm mưu của chúng nó chỉ là muốn Nhất Nam bị đánh thôi, chúng nó muốn cho Nhất Nam biết không phải ai cũng sợ cậu. Nghe Nhất Nam nói vậy, bà Kim về mặt tức giận, đi lại tát Nhất Nam 1 cái rất mạnh. Cả 5 ngón tay của bà đều in lên mặt Nhất Nam, bà quát

-Cái thằng này, mới từng này tuổi đã ăn cắp, sao này lớn lên sẽ trở thành tướng cướp.

Nhất Nam vẫn đứng đó, cuối đầu nghe những lời bà Kim sỉ vả, Hoàng Uyên đứng bất động. Cô ấy thừa biết Nhất Nam không có lấy, nhưng lại nhận về mình và cô cũng biết lí do mà thằng em mình làm như vậy. Rất đơn giản, là bảo vệ cho cô. Sao một hồi chửi mắng và tát Nhất Nam mấy cái, bà Kim cũng buồn tha cho nó và nói nếu còn lần nào sẽ đuổi nó ra khỏi nhà. Nhất Nam khẽ cuối đầu và lễ phép

-Dạ, con cảm ơn dì Kim.

Vừa nói mà hai nắm tay nó siết lại, Nhất Nam đang cố chiều đựng để bảo vệ chị nó và để người ta không nói ba mẹ nó là không biết dạy con. Bà Kim bỏ vào phòng, Nhã Thanh, Nhã Phương thì chạy lên cầu thang. Có lẽ giờ đây chúng đã thỏa mãn cái mà chúng gọi là báo thù. Chỉ còn lại hai chị em Hoàng Uyên, Nhất Nam lại dưới này cùng vs biết bao cay đắng và tuổi nhục. Hoàng Uyên đang tha thuốc cho Nhất Nam, nhìn những vết hằn in trên mặt nó, cô không cảm lòng mà ứa nước mắt.

-Út đau không, cố chịu chút nha.

Nhất Nam lên tiếng.

-Chế 3, thật sự em không có lấy đâu.

Hoàng Uyên không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Hơn ai hết cô hiểu đứa em này của mình mà, tha thuốc cho Nhất Nam xong, Hoàng Uyên mới hỏi

-Không lấy, dậy sao lúc này không giải thích vs dì. Mà cứ nhận là mình vậy

Nhất Nam ngước lên, vẫn gương mặt lạnh lùng ấy, vẫn đôi mắt ấy

-Bà xấp đánh chế, chế nghĩ nếu giải thích bà nghe sao? Thà cứ cho bà đánh em, còn hơn là em nhìn chế bị đánh oan mà không làm gì đc.

Nghe những lời này, Hoàng Uyên ôm lấy Nhất Nam nấc lên từng tiếng.

-Nhất Nam sao em khờ vậy, lần sao đừng làm như vậy nữa.

Nhất Nam im lặng, để mặt cho Hoàng Uyên khóc ước hết cả lưng áo nó. Nó đang từ từ cảm hận những con người trong ngôi nhà này, nhưng nó còn quá nhỏ, nó không làm gì đc ngoài chịu đựng. Rồi sẽ có 1 ngày nó khiến cho 3 mẹ con bà Kim phải chịu gấp hàng nghìn lần những gì mà họ đã gây ra cho hai chị em nó.

Chiều đó nó không ra ngoài chơi vs tui thằng Long Đại và Phuong Trang, nó nằm lì trong phòng và đọc quyển sách Tiếng Việt lớp 4. Nhìn nó mà Hoàng Uyên đau nhói, đưa em này của cô còn quá nhỏ để phải chịu những chuyện như vậy. Cô nói khẽ.

-Nam ak, từ đây đừng làm như vậy nữa. Chế là chế của em, có gì chế sẽ luôn bảo vệ em, nhìn em bị đánh chế lo lắm.

Nó ngước lên, vẫn vs đôi mắt ấy.

- Nhưng nhìn chế bị đánh em không chịu đc. Nhục, em chịu đc nhưng nhìn người khác động tới người thân, gia đình em, em không chịu đc.

Cái suy nghĩ này của Nhất Nam, Hoàng Uyên là người hiểu hơn ai hết. Nhưng thằng em này của cô quá cố chấp, không biết nó giống ai. Từ nhỏ tới lớn trừ khi nó tự nguyện, còn ngược lại thì không ai ép đc nó chuyện gì. Hoàng Uyên thở dài, rồi cô cũng lấy sách vở ra chuẩn bị cho ngày mai. Nhất Nam thì vẫn nằm đó, nhưng nó sẽ mãi ghi nhớ ngày hôm nay, ghi nhớ từng cái tát, từng lời trách mắng ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16, mơ Ước Thành Artist* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Kỳ Ngộ

Sau ngày hôm đó, chị em Nhất Nam có ý hơn. Họ không muốn chuyện tương tự xảy ra ra một lần nữa. Riêng Hoàng Uyên, cô không muốn Nhất Nam gây ra chuyện lớn, vì cô biết một khi sự chịu đựng của nó vượt quá giới hạn thì hậu quả có lẽ thật khó tưởng tượng. Hoàng Uyên đã gọi điện thoại và kể cho bà Diệu Tâm, mẹ của cô về chuyện này. Nghe xong mà bà Tâm đau nhói, bà thương hai đứa con. Chúng còn quá nhỏ để phải gặp cái cảnh ăn nhin mặt, nói nhin sắc như thế này. Ông Hoàng Dũng, chồng của bà giờ đã lấy lại đc tinh thần và bắt đầu chăm lo cho gia đình. Việc làm ăn cũng đã bước đầu đc khôi phục nhờ những người bạn của vợ chồng ông giúp đỡ. Bà Tâm cũng kể cho chồng mình nghe về chuyện của hai chị em Nhất Nam, ông không nói gì chỉ thờ dài. Ông biết cách tốt nhất bây giờ là kiếm tiền và mau chóng lo cho hai chị em Hoàng Uyên, đặc biệt là Nhất Nam. Ông lo sợ nếu để Nhất Nam phải hứng chịu những chuyện tương tự như thế thì nó sẽ càng trở nên bất trị, mặt dù ông biết thằng con trai út của ông rất hiểu chuyện. Về phần Nhất Nam, nó vẫn bình thường sống cuộc sống của nó. Bây giờ đã xấp cuối cấp nên nó cũng không gặp tui thằng Long Đại và Phuong Trang nữa. Vì nó lo học, còn tui kia cũng phải đi học thêm. Có khi cả tuần, đám nhóc mới gặp nhau một lần. Nhất Nam cảm thấy buồn và như là thiếu vắng một cái gì đó, thật khó nghĩ. Hôm nay nó được rảnh vì nó đã học bài xong và làm hết bài tập, nó ra đường và lang thang khắp khu phố nó sống. Nó chẳng biết đi đâu, chợt nó nhớ ra bờ sông nơi nó và đám nhóc hay ngồi. Nó quyết định đi ra đó, như muốn tìm kiếm một chút gì đó còn sót lại. Nó ra tới đó, cũng chỉ ngồi và nhìn về xa xăm, nó cũng chẳng biết vì sao mình buồn. Vì nó cô đơn ư, trước đây nó cũng như vậy nhưng nó có buồn đâu. Chắc có lẽ nó đã quá quen thuộc với sự có mặt của đám bạn vào mỗi buổi chiều, nhất là Phuong Trang. Đang tâm thơ nghĩ về lũ nhóc, chợt nó nghe tiếng gì đó phát ra, nghe như tiếng rên của ai đó. Âm thanh phát ra gần hằm cầu, nơi nó đang ngồi. Nó lần theo phía âm thanh, thì thấy một người ăn mày đang nằm đó. Nó tới gần và hỏi ông ấy. -Ông ơi, ông có sao không ak? Ông ơi. Người ăn mày đáp lại bằng giọng yếu ớt. -Đói, tui đói lắm... Nghe vậy nó liền lục khắp người, may quá cơ 2k nó đem theo định mua kèm ăn. Nhưng Nhất Nam chẳng cần suy nghĩ mà chạy sang đường mua cho ông lão ăn mày một gói xôi và một bọc nước xấm. Nó đem về đưa cho ông cụ, lão ăn mày vừa ăn vừa nhìn Nhất Nam, đôi mắt Nhất Nam dường như là thứ thu hút ông ấy nhất. Sao một hồi quan sát, ông khẽ cười và lẩm bầm một cái gì đó, Nhất Nam thì cứ nhìn ông ăn mà cười. Nó cảm thấy thật hạnh phúc vì nó đã giúp đc ông cụ, ít nhất đó cũng là niềm vui của nó lúc này. Giải quyết xong gói xôi, tui 1 hơi cạn bịch nước sâm, ông lão quay sang Nhất Nam. -Cháu tên gì. -Cháu tên Nhất Nam. Nhất Nam lễ phép đáp trả ông cụ. -Cháu có muốn học võ không? Câu hỏi của ông cụ làm Nhất Nam rất ngạc nhiên, không phải nó xem thường lão ăn mày này nhưng một người mới khi này còn xấp chết vì đói thì có vo gì mà dạy cho nó. Hiểu đc suy nghĩ của Nhất Nam, ông lão ăn mày đứng dậy, đi lại chỗ chiếc ghế đá và bật nhảy một cú thật cao. Đồng thời ông xoay người và đâm xuống, động tác của ông nhanh đến Nhất Nam không kịp thấy gì. Đến khi nghe một âm thanh to từ chỗ ông cụ, nhìn lại thì nó thấy cái ghế đá đã gãy làm đôi. Quá kinh ngạc, nó mồm chữ Ô mắt chữ A nhìn ông. Ông lão quay lại cười hiền hậu với Nhất Nam và hỏi. -Giờ có muốn học không?-Dạ có, có chứ ạ!!! Kể từ hôm đó chiều nào nó cũng ra chỗ bờ sông để ông lão ăn mày dạy võ cho nó. Ông dạy nào là đứng tấn, cách hít thở, có hôm còn bắt nó hít đất và nhảy cóc cả trăm cái. Nhưng Nhất Nam chẳng hề than phiền và rất siêng năng làm theo những gì ông nói, chẳng mấy chốc nó đã thấy đôi rõ rệt. Giờ nó đã có thể bẻ đc bao gạo 50k, thấy tình hình đã ổn, ông quyết định dạy quyền và dạy nó cách sử dụng song đao. Không biết do ông dạy giỏi hay Nhất Nam thông minh mà chỉ cần 3 tháng, nó đã thành thạo tất cả những gì ông dạy. Ông rất hài lòng, nhìn Nhất Nam đi lại bài quyền, ông gọi nó lại. -Những gì ta dạy, con đã thông hết chưa? -Dạ, con đã thông rồi ak. Nhất

Nam đáp trả. Ông cụ cũng tiếp lời. -Ta vs con gặp nhau là cái duyên. Giờ nó đã hết, ngày mai con không cần đến đây nữa. Ta cũng sẽ đi khỏi chỗ này, còn chỉ cần luyện tập theo những gì ta dạy là đc. Nhất Nam cuối đầu, nó rất buồn nhưng nó cũng hiểu có gương ép cũng không có kết quả. Nó chỉ khề cuối đầu.-Dạ, con hiểu thưa sư phụ. Ông lão cười và đứng dậy, vắt chiếc áo len vai và thông thả bước đi, mắt dần theo làn xe cộ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16,mơ Ước Thành Artist* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Gặp Lại

Từ sao lần chia tay vs ông lão ăn mày, ngày nào Nhất Nam cũng ra bờ sông, có khi nó đi một mình, khi thì đi cùng tụi Long Đại và Phương Trang. Nhưng nó vẫn chưa một lần gặp lại ông, nó vẫn tập luyện theo những gì ông dạy hằng ngày. Nó còn dạy lại cho tụi thằng Long nhằm để cho tụi nó khỏi bị ăn hiếp. Thời gian đúng là trôi nhanh thật, mới đó mà đã 7 năm trôi qua. Ba mẹ Nhất Nam giờ đã là chủ một công ty xuất khẩu hải sản, cuộc sống gia đình nó đã tốt hơn so với lúc trước. Và dĩ nhiên, nó cũng không phải chịu cái cảnh ăn nhờ ở đậu như trước đây nữa. Ba mẹ Nhất Nam đã mua một căn biệt thự trên này, hai ông bà muốn bù đắp những thiếu thốn trong quá khứ cho Nhất Nam. Hoàng Uyên giờ đang du học bên Singapore, là những năm cuối nên cô cũng không có thời gian về thăm nhà, nhưng cô vẫn hay gọi cho Nhất Nam để hỏi han tình học tập và sức khỏe của nó. Còn Nhất Nam, giờ nó đã trở thành đại thiếu gia của 1 công ty lớn, về ngoài có thay đổi một chút :đẹp trai hơn, cuốn hút hơn và lạnh lùng hơn. Nhưng tính cách thì vẫn không thay đổi. Nó vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng và đôi mắt ấy, nhưng đằng đằng sau sự lạnh lùng đó, là một cậu nhóc vs tâm lòng biết đồng cảm và sẽ chia. Và đặt biệt, nó sẽ vô cùng đáng sợ nếu như ai đó dám ăn hiếp người đó, làm cho người đó khóc dù cho là những chuyện nhỏ nhặt, thì nó sẽ không buồn tha.

Hôm nay là ngày đầu tiên Nhất Nam đến trường, bắt đầu những năm tháng phổ thông. Đáng lẽ đã vô học được mấy ngày rồi, nhưng do một số chuyện nên Nhất Nam đến nhận lớp và vào học trễ hơn người khác. Nó mong muốn ngày này rất lâu rồi, đã hơn 3 tháng nó chưa gặp mặt bạn bè, chưa gặp tụi thằng Long, và, và cả người đó nữa. Nhưng từ lúc nó về nó chưa cho bạn bè hay, tất hết mọi liên lạc với đám bạn, nó muốn cho tụi Thằng Long bất ngờ.

5h sáng, Nhất Nam thức dậy vsen, nó đi lại bài quyền mà nó vẫn ngày ngày tập luyện trong suốt 7 năm qua. Sao khi thay đồ và ăn sáng xong xuôi, nó chào tạm biệt ba mẹ nó rồi dắt con Exiter 150 nó vừa đc tặng trong dịp sinh nhật rồi ra đi đến trường. Vì vụ trên con xe mới cáo, gương mặt lạnh lùng cùng bộ đồ đi học đc mẹ nó ủi thẳng thớm, Nhất Nam lúc này thật là chuẩn sói ca. Đến trường, gởi xe xong xuôi nó đi tìm lớp, lớp nó học là 10c1, vì là ngày đầu đến trường nên nó cũng hơi hơi khó khăn để có thể tìm thấy. Nhưng cuối cùng trước mặt nó cũng là của lớp 10c1, thấy Nhất Nam một số thằng con trai gần đó ra kiểm chuyện hỏi thăm. Nhìn chung cũng là tụi công tử, dựa vào chút tiền của ông bà mà làm phách. Nó không quan tâm, nó đứng đó và đợi Gvcn của nó đến. Sao khi làm xong thủ tục, cô Linh Gvcn của nó dẫn nó vào và giới thiệu với lớp. Nó lạnh lùng nên không nói gì, chỉ chọn cho mình một chỗ cuối lớp và vào ngồi. Lúc này tụi con gái trong lớp đã bàn tán về nó, nào là đẹp trai, lạnh lùng rồi không biết nó có người yêu chưa, v.. V..v, nó cũng chẳng quan tâm, nó chỉ mong mau tới ra chơi để nó đi tìm tụi Long Đại. Thật sự nó rất nhớ tụi bạn, quá nản vs mấy cái sự kiện lịch sử thế giới nó gục xuống bàn và đi về miền kí ức. Rằm, có ai đó vừa đập bàn nó. Trước mặt nó là một cô gái xinh đẹp nhưng đôi mắt cũng lạnh lùng không kém Nhất Nam.

-Đây là chỗ của tôi, ai cho cậu ngồi đây.

Nhất Nam nghĩ chắc lại là dạng con cưng của mấy ông lớn bà lớn nên nó chỉ lạnh lùng.

-Xin lỗi.

Nói rồi nó đứng dậy, xuống bàn phía sau và tiếp tục cuộc hành trình. Cuối cùng cũng hết tiết học đầy hứng thú và vui nhộn. Vâng hứng thú tới nỗi nó vừa nghe bà giáo giảng đc hai câu thì làm luôn một giấc tới ra chơi. Đứng dậy đi ra cửa, Nhất Nam định đi kiểm tụi thằng Long, nhưng. Vừa ra tới cửa thì một cái ghế bay thẳng về phía nó, phản xạ lúc nó lách người né sang một bên, khiến cái ghế bay thẳng ra sau và đập thẳng vào mặt một thằng mang mắt kính. Tội, đã cận mà giờ lại còn ăn ghế, chắc mù luôn quá. Trước mặt Nhất Nam, 3 trai 1 gái, dáng vẻ đang muốn gây sự. Nó cười nhếch mép một cái rồi bay thẳng vào. Hai thằng trong đó lao ra, hai thằng này phối hợp rất ăn ý, nhưng đây là Nhất Nam, một Nhất Nam có thể 1 cân 1 núi. Chỉ cần vài đường quyền, hai thằng kia đã đo sắn, còn lại 1 thằng cũng lao ra, nhưng chưa kịp làm gì thì Nhất Nam xoay người đá vào mặt mặt thằng đó khiến nó cũng nằm ra đất. 3 thằng, còn 1 đứa con gái nhưng trước giờ Nhất Nam không đánh con gái. Bỗng cô gái đi vào và, CHÁT. Một cái tát mạnh đấy, nhưng Nhất Nam vẫn đứng im không làm gì cả, thậm chí nó còn cười nữa.

-Đồ khốn, cậu có biết cậu đi bao lâu rồi không?

-3 tháng, 2 ngày. Nhất Nam cười nhẹ rồi đáp lại,đôi mắt chưa đầy tình yêu dành cho con người này.

Vâng đó là Phương Trang, người con gái mà Nhất Nam bảo vệ trong suốt 7 năm qua còn mấy thằng vừa rồi cũng không ai xả lạ, là Long Đại, Tuấn chầy, Phát Theo. Cuộc chiến vừa rồi chỉ là chào hỏi người anh em lâu ngày không gặp, còn Phương Trang lúc này vừa khóc vừa đánh vào ngực Nhất Nam. Nhưng khi Nhất Nam vừa ôm cô vào lòng thì cô lại như một con mèo con ngoan ngoãn, chỉ khóc thút thít.

-Đồ khốn, em nhớ anh lắm?

Nhất Nam hạnh phúc siết chặt Phương Trang.

-Anh chẳng phải đã ở đây rồi sao.

Lúc này thằng Long Đại đã điều hai anh em thằng Tuấn, Phát đứng dậy, lên tiếng.

-Đại ca, tui em đến chào hỏi anh. Anh cho tui em đo sần, còn chị hai đánh anh, tất anh anh hông đánh lại mà còn đóng phim tình cảm. Thật em đau lòng quá.

Vừa nói nó vừa làm bộ mếu mếu, nghe vậy Phương Trang cũng đẩy Nhất Nam ra rồi nép phía sau lưng nó. Cô quên mất đây là lớp Nhất Nam, thật nổi nớ trong lòng cô nó khiến cho tất cả trở nên vô nghĩa. Bây giờ mấy đứa con gái trong lớp Nhất Nam đứa nào cũng nhìn Phương Trang bằng hai viên đạn. Oppa tui nó vừa ôm người con gái khác thì thử hỏi đứa nào không tức, chỉ có người khi sáng đập bàn Nhất Nam là không quan tâm. Nhưng khi Nhất Nam thi triển bài quyền, cô lại rất tập trung quan sát. Một nụ cười nhỏ hiện trên môi cô, thật lạ. Nhất Nam quay sang tui thằng Long.

-Nãy mạnh tay quá, tui m có sao không?

3 thằng nó đều đồng thanh : chưa chết được. Rồi lao vào ôm Nhất Nam, cả bọn vừa ôm vừa nhảy, nhìn thật là hạnh phúc. Đến cả con người lạnh lùng như Nhất Nam cũng phải cười thì thử hỏi trên đời còn gì hơn lúc này. Ôm nhau chán chê, cả đám rủ nhau xuống quán nước dưới trường ngồi vừa đi vừa nói chuyện rôm rả. Nhìn Nhất Nam bây giờ thật hồn nhiên và vô tư, ai mà biết đây chính là con người mà sau này khi nhắc đến cả hắc đạo và bạch đạo đều e sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thánh Nhân Cũng Có Lúc Phải Đấu Tranh...

Gặp lại tui thằng Long Đại và Phương Trang, Nhất Nam vui lắm. Cả ngày hôm đó nó cũng có tinh thần học hơn, phát biểu xây dựng bài khá nhiều. Nó được mấy bà giáo khen là có kiến thức, tui con gái thì vừa nhìn nó vừa ngưỡng mộ : người đầu vừa đẹp trai lại còn học giỏi. Đến cô gái khi sáng đập bàn Nhất Nam cũng quay xuống nhìn nó vừa cười vừa nói. -Giỏi nhì, không ngờ hạng còn đồ như cậu mà đầu óc cũng khá đấy!

Câu nói này thật không biết là khen hay chê, nhưng ấn tượng của Nhất Nam về cô gái này không đc tốt cho mấy. Khi sáng vừa phá giấc ngủ người ta, bây giờ còn nói kiểu như ta là Mẹ Việt Nam Anh Hùng. Nhất Nam cũng không thua kém.

-Có gì đâu, thật còn kém xa mẹ thiên nhiên như cô.

Nghe xong câu nói của Nhất Nam, cô gái này mặt đỏ bừng bừng đứng dậy định ăn thua đủ vs nó. Nhưng nhớ tới cảnh Nhất Nam đánh tui thằng Long khi sáng, cô ngồi xuống và bực tức quay lên. Nhất Nam lúc này đất ý, vừa cười vừa nghĩ.

-Đấu khẩu vs ta, cho cô thêm 8 tuổi nữa.

Buổi học kết thúc, Nhất Nam ra lấy xe cùng tui thằng Long và Phương Trang ra về. Nhất Nam thì chở Phương Trang, lên xe mà Phương Trang ôm chặt Nhất Nam làm cho mấy thanh niên cứ nhìn hai đứa chằm chằm. Thằng Long Đại và hai ae thằng Tuấn, Phát ngồi sau vừa cười vừa nói.

-Ui, chị hai sợ mất anh hai hay sao mà ôm cứng thế. Coi chừng anh hai khó thở chết ngất giữa chợ ak.

Hai anh em Tuấn Phát cũng ác không kém. Thằng Phát Thợ giả giọng giọng eo éo.

-Anh Nam ơi, bữa này chờ em đi chơi nghen.

Nhất Nam cười khẽ, còn Phương Trang thì mặt đỏ như Ớt quay lại.

-Thầy kệ tôi, liên quan tới tiền ăn sáng của các cậu ak.

Thằng Long nhanh nhẩu.

-Vâng, tui em góp ý kiến vậy. Anh chị cứ tiếp tục đi ak.

Xong rồi cả đám cười to, Phương Trang không nói gì nữa, mặt hầm hầm. Nhưng thật trong lòng cô rất vui. Đưa Phương Trang về nhà, tạm biệt tui thằng Long, Nhất Nam cũng quay về. Nó thay đồ rồi lên giường làm một giấc tới chiều, đang say giấc thì có tiếng ĐT reo. Nó nhìn màn hình, là thằng Long Đại, bắt máy bằng giọng ngáy ngủ.

-Azinomoto, trình bày nhanh rồi cút.

-Đại ca ra quán Cafe Quỳnh Hoa đi, tui em đang ở đây nè.

-OK, đợi tao chút.

Quán Cafe đây là quán quen của tụi nó, từ lúc lên cấp II cả đám hay ra đó. Nó quăng ĐT sang một bên rồi đi vào nhà Vs đánh răng, thay bộ đồ rồi xuống nhà chào mẹ nó, nói cho mẹ nó biết là nó đi vs tụi thằng Long. Ra tới nơi thì tụi Long Đại, Tuấn Chầy, Phát Thọ đã ngồi đó vừa uống nước vừa phun khói chém gió. Nhất Nam đi vào, mấy con vịt đi uống nước mặt dù có người yêu nhưng vẫn nhìn Nhất Nam như muốn ăn tươi nuốt sống. Biết sao đc, Nhất Nam có làn da trắng như tuyết, cái mũi cao, thêm đôi mắt nhìn ngầu hết tả. Có khi mấy anh nhìn còn mê chứ đừng nói chi là mấy chị. Thấy Nhất Nam, thằng Tuấn gio tay kêu nó, Nhất Nam vào bàn, gọi một ly Cafe đen không đường cùng mấy điều Caven. Quay sang tụi thằng Long,

-Sao, trình bày đi.

Thằng Long đáp.

-Thì hẹn đại ca ra uống Cafe chứ gì, mấy tháng rồi. Mà anh đi đâu mà như bóc hơi, về cũng không nói cho tụi em.

-Tao về muốn cho tụi bây bất ngờ. Với lại có chút chuyện nên không tiện liên lạc.

Thằng Tuấn chen miệng.

-Anh đi thăm con nào chứ gì, sợ chị Trang biết nên lượn luôn chứ ị.

Nhất Nam méo mặt cầm cái chai Sting của thằng Long đang uống dở.

-Mày muốn chết ak, coi chừng tao lấy cái chai này thông mày. Tới đó đừng kêu nghe.

Cả bọn cười rộ lên, chém gió một lúc Nhất Nam quay sang thằng Long.

-Lúc anh đi, có ai ăn hiếp hay kiếm chuyện tụi mày không?

Có tiếng chen vào, nhưng là thằng Phát.

-Ủầy, anh cứ hỏi mẹ ra là có thằng nào dòm ngó chị hai không cho ị. Chứ màu mè mãi.

Nhất Nam trừng mắt, cả bọn im lặng nhưng chột.

-Đúng thằng Phát hiểu tao nhất.

Cả bọn nghe xong lại cười pha lên. Một lúc sao thằng Long về mặt hơi đậm chiu.

-Lúc hè thì tụi em thay phiên bảo vệ chị hai, đi đâu thì tụi em chở đi. Thằng nào dòm ngó hay định la liếm là tụi em cho ăn đấm. Nên anh yên tâm.

Nhất Nam gật đầu, nhưng chột thằng Tuấn lên tiếng.

-Nhưng anh Nam, đó là khi vào hè. Nhưng giờ lên trường thì có chuyện rồi.

Nhất Nam nghe xong mặt nghiêm trọng, nói một giọng trĩu nặng.

-Sao?

Thằng Tuấn kể tiếp, hai thằng kia cũng ngồi im lặng lắng nghe.

-Em có quen con bồ học cùng lớp chị hai, sáng nó mới nói em biết là có thằng nghe đầu học 12 đang cua chị hai. Trưa nào cũng mua bánh mua nước các kiểu, mà nghe noi thằng này em của tay anh chị nào đó trong khu này nên vào trường làm giọng ta đây lắm.

Nhất Nam đập bàn cái rầm, cả tiệm quay sang nhìn nó. Mắt Nhất Nam đỏ lên, mặt lạnh lại.

-Tao đập chết con mẹ nhà nó chứ giang hồ. Nó của ai tao đéo quan tâm, chứ động vào Trang thì trừ khi bước qua xác tao.

Biết lớn chuyện nên cả bọn Long Đại im lặng, tụi nó thừa hiểu tính Nhất Nam. Từ lúc chơi với Nhất Nam đến giờ, trong suốt 7 năm qua hề ai mà động tới Phương Trang thì xác cmn định đi. Biết lần này không ngoại lệ, nên thằng Long về đậm chiu.

-Chuyện này cũng không phải lần đầu nên anh yên tâm. Nhưng anh Nam, đây là trường lớn trên này, tập trung đủ mọi thể loại. Chị hai đẹp vậy, anh tiến 1 tháng thì sẽ có thằng khác lấn tới. Trừ khi là...

Nhất Nam lạnh lùng quay qua thằng Long.

-Nói tiếp.

-Trừ khi anh lên nắm cả trường.

Nghe thằng Long Đại nói vậy, hai anh em thằng Tuấn, Phát cũng ngạc nhiên nhìn nó. Ở đây nói nôm như muốn nắm cả trường thì không phải chuyện dễ, đừng nói mấy thằng lớp 10 như tụi nó, cho dù là mấy thằng 12 được chống lưng cũng chưa dám. Nhất Nam im lặng hồi lâu, nó đứng dậy tính tiền rồi ra về. Nó im lặng cả buổi chiều, lên phòng nó mặt luôn bộ đồ mà nằm nhìn lên trần nhà suy nghĩ. Thật sự Nhất Nam không ham muốn gì cái danh Trùm trường này, nhưng. Chợt nó nhìn tấm ảnh nó chụp cùng Phương Trang trong 1 dịp đi du lịch hè năm ngoái. Nó nhớ đến một câu nói mà nó từng nghe ai nói ở đâu đó. "CHO DÙ LÀ THÁNH NHÂN CŨNG CÓ LÚC PHẢI ĐAU TRANH VÌ CUỘC SỐNG CỦA MÌNH", nó vuốt mặt. Móc cái điện thoại trong túi ra gọi cho thằng Long Đại, Tuấn Chầy, Phát Thợ, nó nói rất ngắn gọn.

-Theo ý thằng Long, từ mai thằng nào có ý muốn chơi thì báo đến tìm tao. NAM MẮT RỒNG

Vậy là cuối cùng Nhất Nam cũng đồng ý vs ý kiến thằng Long. Nó biết là rất khó và rất nguy hiểm, nhưng vì Phương Trang thì cho dù là ý trời nó cũng cái. Đây thật sự là đã bắt đầu, bắt đầu cả với Nhất Nam và đám thằng Long, bắt đầu với Phương Trang và cả cái thế giới đầy máu và nước mắt ở ngoài kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chúng Ta Chung Sự Phụ!

Sao khi quyết định tuyên chiến với toàn thể thằng nào trong trường dám là liếm vào Phương Trang, Nhất Nam đã chăm chỉ tập quyền hơn. Nó cũng dạy cho thằng Long Đại, Tuấn Chầy, Phát Thợ, nó biết mấy thằng này tuy sống chết vs nó nhiều lần nhưng chỉ là đánh bừa hoặc dựa vào sức trâu. Thằng Long thì dựa vào thân hình cao to cộng thêm cái sức trâu nên chỉ cần tung đấm mà không cần biết lợi hay hại, mạnh hay yếu. Nhất Nam quyết định dạy cho thằng Long bài quyền của mình vì bài quyền này hợp vs thằng Long. Còn hai anh em Tuấn, Phát tuy cũng biết phối hợp vs nhau khi giao tranh, nhưng như thế thì chưa đủ cho nên Nhất Nam bảo hai thằng đi học thêm lớp Triệt quyền đạo. Cả 3 thằng đều rất nghe lời Nhất Nam, dù cho bằng tuổi nhau nhưng thật tâm tụi nó đều xem Nhất Nam là đại ca. Từ nhỏ tới lớn không ít lần Nhất Nam lao vào nguy hiểm cứu chúng nó, nên đối với tụi nó cái mạng này gần như là của Nhất Nam. Về phía Nhất Nam, nó bắt tụi thằng Long đi tập thêm võ không phải chỉ đơn giản là nâng cao trình độ đánh đấm. Mà điều Nhất Nam lo là tụi thằng Long, Tuấn, Phát sẽ gặp nguy hiểm khi đi theo nó. Nếu Nhất Nam lo cho bản thân mình 1 thì nó lại lo cho tụi thằng Long Đại tới 10. Về phần mình, không chỉ chăm chỉ tập quyền mà nó còn tập gym và tập thêm cả một lớp vịnh xuân quyền, thời gian cả ngày của nó gần hầu hết dành cho việc đi học và tập võ. Ấy vậy nó vẫn không quên chừa ra khoảng thời gian để chờ Phương Trang đi chơi hay ngồi nhắn tin với Phương Trang cả đêm. Những lúc thấy Nhất Nam bị thương do tập võ, Phương Trang đều tự tay băng bó chứ nhất quyết không cho Nhất Nam tự làm. Nhất Nam này cũng thật là nghe lời người yêu, ở ngoài ngang tàng, dùng mánh bao nhiêu đến khi Phương Trang trừng mắt 1 cái thì như là con nghe lời mẹ. Đứng là anh hùng khó qua ai nữ nhân. Nếu trên đời này muốn tìm người ché ngự Nhất Nam thì chỉ có Phương Trang và chị 3 Hoàng Uyên của nó là đủ sức, ngoài ra thì không ai có thể. Hôm nay Nhất Nam cùng Phương Trang và tụi thằng Long Đại ra bờ sông ngồi ăn uống, tâm sự. Cả đám hay rảnh thường tập trung ra đây để ôn lại kĩ niệm, nhớ nhất là những năm tháng trẻ trâu thời ấy. Sau khi đưa Phương Trang về nhà, Nhất Nam không quên hôn chào tạm biệt Phương Trang rồi ra về. Đang chạy chậm chậm qua một ngõ vắng thì nó thấy một nhóm người đang đánh nhau, nó để ý thấy là 1 cô gái đang bị một nhóm người áo đen vây đánh. Nó đứng quan sát, thật kì lạ bài quyền mà cô gái sử dụng thật giống nó. Không lẽ sư phụ Nhất Nam cũng có một đệ tử khác, nhưng có vẻ cô gái đã bị thương và không chịu đc nữa. Không muốn phiền phức, Nhất Nam định bỏ đi nhưng lương tâm một thằng đàn ông không cho phép nó làm vậy. Lúc này cô gái đó đã bị mấy thằng kia khống chế, một thằng dơ cây mã tấu định chém nhưng đã bị ăn ngay một đạp vào mặt. Người ra tay chính là Nhất Nam, mấy thằng kia thấy vậy cũng hơi bất ngờ. Tụi nó toàn cao to lực lưỡng, nhưng sao khi ăn một cước của Nhất Nam thì thằng kia gục luôn tại chỗ. Biết gặp phải cao thủ, tụi nó tay cầm hàng thang vào Nhất Nam. Nhưng chẳng làm đc khi cứ lao vào thì nằm xuống. Thật sự mỗi quyền Nhất Nam tung ra đều như lấy mạng tụi nó, cứ như vậy từng thằng từng thằng lần lượt nằm xuống. Giải quyết xong tụi áo đen, Nhất Nam quay qua cô gái thì thật bất ngờ. Chính là con nhỏ đập bàn phá giấc ngủ của nó. Nhất Nam giọng bỏ dõ.

-Tưởng ai, hoá ra là cô.

Vẫn đánh đá.

-Sao. Anh tưởng chỉ anh biết đánh nhau a?

Nhất Nam cười nhạt.

-Không, chỉ không ngờ mẹ thiên nhiên như cô cũng có lúc như vậy.

Cô gái đứng dậy, nhưng chưa kịp làm gì ngã gục xuống. Có lẽ vết thương khá nặng. Nhất Nam bế cô gái lên xe chở về nhà mình, vì lúc đấy đã khuya với cũng chẳng phòng khám tư nào dám nhận mấy ca giang hồ đâm chém như vậy.

Về tới nhà, Nhất Nam đưa cô gái lên phòng. Một vết chém khá sâu, Nhất Nam lấy Oxi già sát trùng vết thương, băng bó xong xuôi Nhất Nam đắp chăn cho cô rồi ra ngoài ban công hút thuốc. Thật sự cô ấy là ai, tại sao quyền cước của cô ta lại giống Nhất Nam như vậy thêm vào đó, một cô gái 16 tuổi đầu sao lại chọc vào tụi giang hồ như vậy. Quá nhiều câu hỏi trong đầu Nhất Nam, định quay vào đi ngủ để đỡ mệt não, nhưng cô ấy đã đứng sao Nhất Nam tự bao giờ. Nhất Nam khẽ giọng.

-Không nằm nghỉ đi, ra đây làm gì?

-Cho tôi điều thuốc.

Nhất Nam ngạc nhiên nhìn người con gái này. Nhưng cũng đưa bao thuốc cho cô. Cô gái lấy 1 điều thuốc châm lửa đốt. Rút một hơi sâu, cô tiếp lời.

-Cảm ơn anh đã cứu tôi, mà tại sao anh đưa tôi về đây?

Nhất Nam vẫn lạnh lùng.

-Tôi không biết nhà cô, với lại giờ này mà đi bệnh viện thì phiền phức lắm.

Cô ấy khẽ gật đầu rồi hút tiếp điều thuốc. Im lặng một lúc lâu, Nhất Nam lên tiếng.

-Cô tên gì? Sao quyền cước của cô lại rất giống tôi?

Cô ấy mỉm cười, kéo thêm một hơi thuốc.

-Tôi tên Ngọc Trinh. Còn về chuyện võ công tôi vs anh giống nhau, học chung một sư phụ không giống mới lạ!

Nhất Nam ngạc nhiên.

-Chung sư phụ, cô biết sư phụ tôi ư?

-Không, sư phụ tôi và sư phụ anh là đồng môn. Mà thôi tôi mệt rồi, dù sao cũng cảm ơn anh về tối nay. Sao này tôi sẽ báo đáp.

Ngọc Trinh đi vào, Nhất Nam vẫn đứng đó, miệng khẽ cười một cái rồi quay vào. Ngọc Trinh thật sự là ai, sư phụ cô ta nữa, quả thật khó nghĩ quá.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16, mơ Ước Thành Artist* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Muốn Đánh Tao, Mà Chưa Đủ Tư Cách

Sáng hôm sau Nhất Nam định vào phòng gọi Ngọc Trinh, nhưng cô ấy đã đi từ lúc nào. Chỉ thấy trên bàn có 1 tờ giấy :

" Tôi có việc phải đi trước, gởi lời cảm ơn của tôi tới mẹ anh "

WTF, sau lại có mẹ ở đây. Bỏ tờ giấy trên Nhất Nam thấy đồ rồi đi xuống nhà, vừa xuống tới bếp mẹ nó vừa cười vừa nói.

-Bạn con xinh gái đấy, mà nó đi trước rồi.

Nhất Nam ngạc nhiên.

-Mẹ đã gặp cô ta, mà chỉ là bạn bình thường thôi. Tối qua cô ấy bị thương nên con đưa cô ấy về nhà mình. Con không biết nhà cô ấy.

Mẹ nó cười, nụ cười đầy ẩn chứa.

-Mẹ có nói gì đâu, sao còn có vẻ cuốn lên ấy nhỉ?

-Mẹ, thôi con đi học đây. Con đã làm gì đâu.

Nói rồi nó bỏ ra ngoài, không thèm ăn sáng mà đi học. Mẹ nó phía sau cười ngặt nghẽo. Đến trường, Nhất Nam đã thấy tụi thằng Long và Phương Trang đứng trước cổng. Thằng Long hô to.

-Đại ca vào gởi xe đi rồi ra ăn sáng, em vs chị hai ra trước ak.

Nhất Nam gật đầu rồi vào gởi xe, nó vừa ra tới quán thì đã thấy bàn thằng Long khá đông người. Biết có chuyện nó đi nhanh vào. Thằng Long đang to tiếng với 1 đám nào đó, hình như là tụi 12. Trong đó có thằng tóc hơi vàng, có vẻ là đại ca, thằng đó vừa nói vừa vuốt mặt Phương Trang.

-Em qua đây ngồi với tụi anh đi. Chứ ngồi vs mấy thằng ất ơ này làm gì.

Máu nóng Nhất Nam lên tới não, nó cầm 1 cái ghế ngồi phi thẳng vào đầu thằng đó. Do đang mải mê trêu chọc Phương Trang nên không chú ý. Ăn 1 cái ghế vào đầu, nó nằm lẳng ra đất. Tụi kia thấy vậy thì chạy lại đỡ nó, 1 thằng trong đấy biết Nhất Nam chính là thủ phạm nên lao vào. Nhất Nam tặng nó 1 đấm, rồi tung 1 cước vào mặt nó. Nó bay ra xa làm gãy cả mấy cái bàn. Tụi trong quán thấy có đánh nhau thì bu lại coi đông nghẹt, mấy thằng kia thấy bạn mình bị đánh thì cũng lao vào. Nhưng cứ 1 thằng 1 đấm, lần lượt gục xuống. Nhất Nam đi vào chỗ thằng đại ca đang nằm trên đất. Mắt Nhất Nam đỏ ngầu.

- Đây là người của tao, biến xa ra một chút.

Nói rồi Nhất Nam đứng lên ra hiệu cho tụi thằng Long và Phương Trang đi lên. Phương Trang khoác tay Nhất Nam, cô đã quen thuộc với mấy cảnh này. Suốt 7 năm qua, hễ ai ăn hiếp cô thì Nhất Nam luôn là người mà cô nghĩ đến đầu tiên. Vừa đi được mấy bước, thằng kia đứng dậy cầm một cái ghế từ đằng sau. Nhưng chẳng cần Nhất Nam ra tay, thằng Long đã tặng nó thêm 1 đạp khiến nó bay ra xa cả thước. Nhất Nam đi lại, nhìn nó cười nhếch mép.

- Muốn đánh tao, mày chưa đủ tư cách.

Câu nói của Nhất Nam nặng trĩu, thêm đôi mắt đầy sát khí khiến cho thằng kia không nói được lời nào. Nhất Nam đứng dậy đi ra, lúc này thằng kia lại lên tiếng.

- Mày chưa xong với tao đâu.

Nhất Nam quay lại, lại một nụ cười nửa miệng.

- Tao là Nhất Nam, 10c1. Muốn chơi cứ tới tìm tao.

Nhất Nam đi thẳng lên lớp bỏ lại phía sau những lời bàn tán. Đưa Phương Trang tới lớp, nó cũng về lớp của mình. Vừa vào tới chỗ định làm một giấc, thì đã nghe tiếng ai vọng bên tai.

- Hay nhỉ, dám đụng tới cả mấy anh đại trong trường. Cậu cũng sĩ gái lắm. Chẳng thèm ngược mặt lên nhìn, Nhất Nam thừa biết đó là ai, chỉ khẽ trả lời.

- Thật không dám phiền mẹ thiên nhiên như cô quan tâm. Lại một cái rầm, vâng đó là Ngọc Trinh, đã nữ mà Nhất Nam cứ tới qua.

- Anh đừng tưởng tôi không dám làm gì anh.

Lúc này Nhất Nam mới ngược mặt lên, vẻ bình thản như không có gì xảy ra.

- Cứ việc nếu cô thích, tôi mời.

Ngọc Trinh tức tối quay lên, cô biết tuy cô và Nhất Nam đều cùng chung môn phái, võ công có phần giống nhau. Nhưng đối vs cô, Nhất Nam đã ở một trình độ khác. Riêng việc tới qua, đủ thấy Nhất Nam lợi hại như thế nào. Cứ như thế mà tiết 1 rồi tiết 2 tiếp tục trôi qua. Nhất Nam vẫn cứ ngủ ngủ và ngủ, đến khi ra chơi nó mới thức dậy rồi đi xuống căn teen, tụi thằng Long và Phương Trang đã ngồi đó từ khi nào. Nhất Nam mua một hộp sữa và một lon RedBul rồi ngồi vào bàn. Đưa Phương Trang hộp sữa rồi quay sang Long Đại.

- Chuyện sao rồi, tụi bây có gặp phiền phức gì không?

Thằng Long ôn tồn.

- Không anh. Nhưng thằng khí sáng mình đánh là đàn em của thằng Thông Lát, có lẽ lần này hơi phiền phức.

Nhất Nam quay sang vừa uống nước vừa hỏi.

- Thông Lát là thằng nào. Lớp mấy.

Thằng lượm tiếp lời.

- Nó là tay anh chị chuyên đòi nợ mướn và bảo kê. Nghe đâu cũng có số má.

Nhất Nam vẫn bình thường như mặt trời mọc ở hướng Tây.

- Đéo quan tâm, cứ thằng nào muốn chơi thì tao tiếp.

Tụi thằng Long thì im lặng, biết tính Nhất Nam nên tụi nó chẳng nói gì. Phương Trang thì vẻ lo lắng. Đây không phải là lần đầu nhưng do lần này liên quan tới mấy tay anh chị nên cô hơi lo. Nhưng cô im lặng không nói gì, cô tin tưởng chàng hiệp sĩ của mình. Ngồi một lúc thì trống cũng đánh vào lớp, Nhất Nam đi lên vừa đi vừa nghĩ nhiều chuyện. Nhưng nó cũng chẳng về gì là lo lắng vì trong lòng nó vẫn luôn hiện hữu 1 niềm tin chiến thắng. Vì nó là Nam Mất Ròng.

Chương 12: Tam Nguyên Hội

Nhất Nam đi lên lớp, vẫn tiếp tục với hành trình đi về miền kí ức của nó. Đang feel theo những hoài niệm thì bốp, ai đó vừa gõ vào đầu nó. Bực mình vì bị phá giấc ngủ, nó đứng dậy, định ăn thua đủ với kẻ to gan đó.

-Đứa nào vừa tao?

Hời ôi, cái đứa Nhất Nam định cho ăn đấm là cô giáo nó. Cả lớp phát lên cười lẫn cười lộn, có vài đứa còn lảng ra đất cười như chưa từng được cười. Cô giáo nó trừng mắt.

-Anh tính làm gì, định đánh cả tôi à?

Nhất Nam lấp bắp.

-Dạ không có cô tại em tưởng là có đứa nào phá em. Em xin lỗi cô. Hi hi.

Nhất Nam vừa nói vừa gãi đầu, nó làm bộ không thể nào tệ hơn. Cô giáo nó lắc đầu.

-Cô mới nhận lớp ngày đầu em có cần chào hỏi cô như vậy không?

WTF, mới nhận lớp. Mà lúc này đề ý, cô này nó mới gặp lần đầu tiên. Học được cả tuần rồi, giáo viên cũng gặp hết nhưng hình như cô này thì nó chưa gặp bao giờ thì phải. Cô giáo đi lên bực giảng.

-Thôi cô tiếp tục, đang vui tự nhiên anh này làm cô mất hứng hết ak. Cô tên là Lý Phụng Nghi, sẽ là giáo viên chủ nhiệm mới của các em. Các em giúp đỡ cô nha nha nha. Hi hi.

Vãi cả nha nha nha, Nhất Nam thâm nghĩ.

-Đi dạy rồi mà làm như cute lắm, big baby à.

Nói vậy chứ đề ý thì cô cũng còn trẻ lắm, tầm khoảng 24, 25 gì là cùng, chắc mới vừa ra trường. Cũng chẳng quan tâm mấy, Nhất Nam nằm úp mặt xuống bàn. Tiếp tục đi theo tiếng gọi về miền kí ức.

Học xong hết hai tiết còn lại, nó đứng dậy đi ra về, chợt Ngọc Trinh lên tiếng.

-Chuẩn bị đi, thằng hồi sáng cậu đánh kêu gang hồ lên đập cậu rồi.

Nhất Nam bình thản như không có gì xảy ra.

-Đếch quan tâm. Thích thì nhích.

Nói rồi Nhất Nam bỏ đi, Ngọc Trinh lúc này chỉ lắc đầu dành cho Nhất Nam 1 câu. "Cái thằng ôn vật này, thật...". Ra tới cầu thang thì tụi Long Đại và Phương Trang đã đợi nó từ lúc nào. Vừa thấy nó Long Đại đã lên tiếng, vẻ mặt hơi căng thẳng.

-Anh Nam..

Chưa nói hết câu Nhất Nam đã gạt đầu ra hiệu cho nó là cậu ta đã biết tất cả. Phương Trang thì nước mắt ngấn nước mắt dài.

-Anh, hay anh trốn đi. Em sợ lắm.

Nhất Nam cười nhẹ, vuốt tóc Phương Trang.

-Không sao đâu em.

Nói rồi nó quay qua qua tui Long Đại.

-Thằng Tuấn, thằng Phát chịu trách nhiệm bảo vệ chị bây, thằng Long tiếp được bao nhiêu thì tiếp. Nếu thấy không ổn thì rút trước.

Cả đám Long Đại gạt đầu nghe theo ý Nhất Nam. Còn Nhất Nam lúc này đã ra cổng trường, nơi tụi gang hồ đứng đông nghịt. Về mặt Nhất Nam không có gì là lo sợ, nhưng trong lòng nó hiểu rõ. "mãnh hổ khó địch quần hùng". Ra tới cổng, Nhất Nam lên tiếng.

-Muốn kiếm tao, Nhất Nam tao ở đây.

Cả đám quay lại nhìn nó, mặt thằng nào cũng đờ đờ sát khí. Một thằng trong số đó có vẻ là Thông Lát mà thằng Long nói bước ra.

-Mày là Nhất Nam, chính mày đánh em tao khi sáng.

Nhất Nam không hề sợ hãi.

-Đứng, ý kiến gì không anh Lát.

Thằng Thông méo mặt.

-Mày cũng anh hùng lắm, nhưng hôm nay có lẽ m không về nhà ăn cơm đc rồi.

Thông Lát vừa hết lời thì tụi đàn em tầm 30 thằng cũng lao vào Nhất Nam. Nhất Nam hét to lên một tiếng rồi cũng bay vào loạn đấu. Thằng Long thấy đại ca mình bị đánh cũng tung cước bay vào. Phương Trang cùng Tuấn Chầy, Phát Thọ đứng gần đó cũng nóng ruột. Nhất Nam và Long Đại chỉ biết chiến đấu hết sức, hạ được thằng nào hay thằng đó. Sao một hồi đánh đấm, Nhất Nam với Long Đại hạ hơn 20 thằng. Tụi Thông Lát tuy ít nhưng lực lượng đông nên chiếm ưu thế. Tụi nó vừa định lao vào thì một giọng nữ quen thuộc vang lên.

-Dừng lại.

Là Ngọc Trinh, mặt cô lạnh lùng không kém Nhất Nam bước ra. Thấy Ngọc Trinh, mặt Thông Lát hơi biến sắc.

-Ngọc Trinh, đây không liên quan tới Tam Nguyên. Cô đừng xen vào.

Lúc này, mặt Ngọc Trinh đanh lại, hai mắt mở to.

-Mày làm loạn trên địa bàn Tam Nguyên, mày nói xem có liên quan không. OK, nếu mày nói không liên quan tới Tam Nguyên, thằng nhóc này là người của Long Đầu, giờ mày xem liên quan chưa.

Vừa nghe đến hai chữ Long Đầu, mặt Thông Lát sợ hãi thấy rõ. Nó tức tởm bỏ đi. Nhưng vẫn còn vọng lại.

-Chuyện này chưa xong đâu, Tam Nguyên các người chờ đó.

Lúc này Phương Trang chạy tới ôm Nhất Nam, hai anh em thằng Tuấn, Phát thì đỡ Long Đại. Nhất Nam quay qua cảm ơn Ngọc Trinh.

-Cảm ơn, nhưng....

Chưa nói hết câu, Ngọc Trinh đã xen ngang cắt lời Nhất Nam.

-Không cần nói gì. 7h tối ngày thứ 7 tới đây. Long Đầu tôi muốn gặp anh.

Nói rồi cô đưa cho Nhất Nam tờ giấy rồi bỏ đi. Nhất Nam xem địa chỉ trong tờ giấy rồi nhét vào túi. Lại thêm nhiều câu hỏi đặt ra trong đầu Nhất Nam lúc này. Ngọc Trinh là ai, Tam Nguyên là gì, rồi Long Đầu gì đó nữa. Những câu hỏi này nếu Nhất Nam muốn biết thì chỉ có một người có thể trả lời. Đó là người mà khi nhắc tới, Thông Lát mặt cắt không còn giọt máu. LONG ĐẦU TAM NGUYÊN.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thử Lửa

Sau khi đc Ngọc Trinh ra mặt giải quyết chuyện Thông Lát, Nhất Nam cùng đám bạn cũng đc yên ổn đôi chút. Mấy thành niên trước kia hay la liếm Phương Trang thì cũng không dám mạnh động nữa. Nói chung là tụi nó sợ Nhất Nam, thấy thằng Nhất Nam và Long Đại giải quyết đám thằng Thông Lát thì mấy thành tán gái cũng phần nào e dè. Cứ thử tưởng tượng nếu bị Nhất Nam hay Long Đại tặng 1 đấm, chắc tụi nó phải nằm viện mấy tháng. Chi nghĩ vậy thôi, có cho vàng tụi nó cũng không dám đến gần Phương Trang. Về phần Nhất Nam, nó vẫn còn hoài nghi về cái tổ chức Tam Nguyên và nhân vật với cái tên Long Đầu. Nhưng nó không cần suy nghĩ nữa, xóm hay muốn gì thì nó cũng biết vì chẳng còn bao lâu nữa là tới cuộc hẹn đêm thứ 7. Tuy bây giờ Nhất Nam không còn gặp phiền phức về chuyện Thông Lát và mấy thanh niên giang hồ nữa nữa, nhưng một phiền phức khác của nó lại đến. Đó là Lý Phụng Nghi, giáo viên chủ nhiệm mới của Nhất Nam. Từ ngày vào nhận lớp, sau khi đc Nhất Nam chào mừng không thể đặc biệt hơn, lúc nào cô Nghi cũng để mắt tới nó. Cô luôn kiểm tra bài tập về nhà của Nhất Nam, cô còn nói với mấy giáo viên khác là không cho Nhất Nam ngủ trong giờ học nữa. Vì vậy mà mấy ngày nay, Nhất Nam cảm thấy hơi bị khó chịu với big baby này. Ngày hôm đó, tiết Toán cũng là tiết của cô Nghi, quá nản với mấy cái phương trình bậc II. Nhất Nam gục xuống bàn và nhắm mắt bắt đầu hành trình đi tìm kí ức. Thật lạ, lần này không có ai xen vào chuyện

đi của nó nữa. Chính vì thế nó làm một giấc đến khi ra về mà nó vẫn không hay. Lúc này lớp đã về chỉ còn lại cô Nghi và Nhất Nam, cô Nghi đi xuống nhìn Nhất Nam ngủ. Cô ghé sát nhìn Nhất Nam, gương mặt Nhất Nam thật là rất giống một người quen của cô. Một lúc sao cô lay nhẹ người Nhất Nam

-Ui ui, dậy nè nè. Ra về rồi nè.

Nhất Nam mặt còn ngáo đá, ngóc đầu ngồi dậy. Nhìn cô Nghi nó gãi gãi đầu.

-Hi Hi, em buồn ngủ quá. Em sin lỗi cô.

Cô Nghi cốc nhẹ Nhất Nam 1 cái.

-Bữa nay bài không quan trọng, thấy em mệt mỏi quá tui cho em ngủ đó. Chứ lần sau mà còn như vậy tui phạt đó nghe chưa.

Nhất Nam lễ phép

-Dạ, em cảm ơn cô. Thôi em về luôn ak.

Cô Nghi gật đầu, Nhất Nam thì bay thẳng ra cửa. Lúc này một mình trong phòng, chẳng còn ai có thể nhìn thấy những giọt nước mắt của cô. Những giọt nước mắt ấy cứ rơi khi nhìn Nhất Nam đang dần khuất bóng. Tại sao cô Nghi lại khóc, rốt cuộc tại sao Nhất Nam lại khiến cho một người bình thường lạ quan và yêu đời như cô Nghi trở nên như vậy. Thật khó hiểu.

Nhất Nam thì lúc này đã ra tới nhà xe, nhìn đồng hồ cũng 12h kém rồi chắc tụi thằng Long và Phương Trang về rồi. Nó vào lấy xe, vừa đi tới cửa nhà xe thì bị một người chặn lại. Là Ngọc Trinh, Nhất Nam tỏ vẻ hơi khó chịu.

-Trưa đang đi ak, ra chỗ khác chơi cho tui về.

Ngọc Trinh vẻ mặt lạnh lùng. Giọng hơi đanh đá.

-Ra chỗ này với tui, tui có chuyện cần nói.

Nhất Nam mặt cũng trầm xuống, lúc này đã thật sự khó chịu vì nó ghét ai ra lệnh cho nó.

-Cô tưởng cô là mẹ thiên nhiên ak, sao tui phải đi với cô.

Ngọc Trinh thần nhiên.

-Anh phải đi với tui, nếu anh muốn biết những điều anh đang nghĩ.

Nhất Nam ngạt nhiên, sao cô gái này biết nó đang nghĩ gì. Đến cả Phương Trang và tụi Long Đại đã lớn lên cùng nó nhưng chưa bao giờ làm được điều này. Lúc này Nhất Nam thật sự đã trở thành Nam Mất Ròng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Ngọc Trinh.

-Đi đâu?

Ngọc Trinh cũng lạnh lùng không kém.

-Bãi đất sao trường.

Nhất Nam phi xe ra theo hướng bãi đất mà Ngọc Trinh nói. Lúc nó đến cũng là lúc Ngọc Trinh ra tới. Cô xuống xe nhìn Nhất Nam.

-Nếu anh muốn gặp Long Đầu, anh phải đấu võ với tui và anh phải thắng tui.

Nhất Nam lạnh lùng.

-Tui không đánh con gái. Nhưng tại sao tui phải làm vậy.

Ngọc Trinh mặt chiếc áo khoác đen, đeo đôi găng tay vào. Ngọc Trinh quay lại Nhất Nam.

-Anh không có quyền lựa chọn.

Nói rồi Ngọc Trinh lao vào Nhất Nam tung cước, hơi bất ngờ nhưng Nhất Nam vẫn tránh dc. Nó nhảy ra sao, đôi mắt lúc này đã chuyển sang màu đỏ.

-Cô đừng trách tui.

Xong rồi Nhất Nam cũng bay vào Ngọc Trinh, từng quyền từng cước của hai người đều nhanh và có lực. Nhưng so với Ngọc Trinh, Nhất Nam có phần nhỉnh hơn vì nó đã tập bài quyền này suốt 7 năm qua, thêm nó đã học thêm lớp vịnh xuân quyền nên chuyện chiếm ưu thế là đương nhiên. Nhưng Ngọc Trinh không kém cỏi, tuy là phận gái nhưng khả năng của cô thì chắc chắn không thua kém tụi Long Đại. Ngọc Trinh lấy đà nhảy lên cao, xoay người uyển chuyển đá ngược về sao. Nhất Nam nhanh chóng dùng tay chặn cú đá của Ngọc Trinh. Cước vừa rồi lực khá mạnh khiến Nhất Nam phải lùi về

sau mấy bước. Thấy đối phương bị rồi, Ngọc Trinh lao vào định kết thúc trận đấu, lúc này Nhất Nam nhanh chóng lộn người ra sau sao đó xoay người gốc 90 độ tung cước vào mặt Ngọc Trinh. Lúc này Ngọc Trinh không kịp trở tay, biết là khó sống với cú đá này nhưng Nhất Nam đã dừng lại kịp lúc. Mặt Ngọc Trinh chỉ còn 2cm nữa là chạm vào cước đối thủ. Nhất Nam từ từ thu chân lại. Nhìn Ngọc Trinh.

-Cô thua rồi, về nói với Long Đầu gì đó nếu muốn thử tôi thì cho người đến. Tôi tiếp.

Nhất Nam leo lên xe phóng đi. Ngọc Trinh thì đi lại phía 1 chiếc xe hơi màu đen, mở cửa bước vào. Phía trong có một người đàn ông chừng 50, gương mặt lạnh lùng, nhưng lại đang nở một nụ cười rất tươi.

-Tốt, Tốt. Đúng là tuổi trẻ tài cao.

Đó là ai, tại sao lại tỏ ra vui vẻ trước chiến thắng của Nhất Nam. Lúc này ông xoay qua Ngọc Trinh.

-Ta tìm đc người kế thừa rồi, sắp xếp cuộc hẹn như đã nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Long Đầu Tam Nguyên Hội

Sau cuộc chạm trán với Ngọc Trinh, Nhất Nam trở về nhà nhưng toàn thân đau nhức. Khi tắm, Nhất Nam thấy nhiều vết bầm trên cơ thể của mình. Nhìn những vết bầm kia, Nhất Nam đã phần nào đoán biết đc khả năng của đả nữ này. Nếu so về quyền cước và trình độ đánh đấm, Ngọc Trinh tuyệt đối không thua kém tụi Long Đại, nếu Nhất Nam không chăm chỉ tập quyền và rèn luyện sức khỏe, có thể ngày hôm nay, người thua cuộc là nó. Sau ngày hôm đó, gặp Ngọc Trinh trên lớp, cô gái này như thay đổi thành 1 con người khác. Nếu lúc giao đấu với Nhất Nam cô là một Ngọc Trinh lạnh lùng, quyền cước mạnh mẽ thì trên lớp cô cũng là một người con gái bình thường và có phần hơi bảnh bèo. Nhìn Ngọc Trinh đùa giỡn, tám chuyện với mấy đứa trong lớp, thật không ai ngờ ngoài đời cô chính là một tay anh chị thứ thiệt. Đến cả một tay anh chị giang hồ nổi tiếng tàn ác như Thông Lát khi nhắc tới Ngọc Trinh cũng phải dè chừng về người con gái này về khả năng đánh đấm và tổ chức phía sau cô, TAM NGUYỄN HỘI. Nhất Nam giờ đây không còn phải lo lắng về mấy thanh niên cao tuổi trong trường la liếm Phương Trang nữa, đều làm Nhất Nam lo lắng là cuộc hẹn đêm thứ 7. Thật sự nó không có quyền lựa chọn là đi hay không đi. Không phải Nhất Nam sợ nhưng vì Tam Nguyên đã ra mặt giúp nó giải quyết chuyện Thông Lát, nó lo nếu không đến đó thì nó lại phải dặt tội thêm một người. À không, một tổ chức. Một thằng Thông Lát đã đủ phiền, giờ mà dính tới Tam Nguyên thì thật là không mấy vui đâu. Hơn nữa, nó cũng muốn đến đó để gặp nhân vật với cái tên Long Đầu, nó muốn biết thật sự ông ta là ai và tại sao lại muốn gặp nó. Hôm đó Phương Trang kéo cả đám Long Đại tìm Nhất Nam, cốt là muốn khuyên Nhất Nam không nên đến đó. Nhưng thật sự cái gì mà Nhất Nam đã quyết định thì thật là khó thay đổi. Bọn Long Đại muốn đi cùng với Nhất Nam nhưng nó không đồng ý. Nó biết tụi này lo cho an toàn của mình nhưng đây không phải đơn thuần là đánh nhau, mà lần này là cả một Tam Nguyên Hội, tổ chức giang hồ khét tiếng. Hơn nữa Nhất Nam tin rằng nếu Tam Nguyên muốn hại nó thì đã không giúp nó ra mặt.

Vậy là đã tới thứ 7, nhìn đồng hồ lúc này đã 5h chiều. Nhất Nam thay đồ, một bộ đồ đen từ trên xuống dưới. Xuống nhà định dặt xe ra đi nhưng chợt Nhất Nam quay vào. Nó đi lên phòng bà Diệu Tâm, mẹ của Nhất Nam. Nó gõ cửa, mẹ Nhất Nam lên tiếng.

-Nhất Nam à, vào đi con. Mẹ không khóa cửa.

Đẩy cửa bước vào, thấy mẹ nó đang ngồi đọc sách. Nhất Nam lên tiếng.

-Con không làm phiền mẹ chứ à.

Mẹ nó mỉm cười.

-Thằng bé này, phiền cái gì. Mà con chuẩn bị đi đâu hả.

Nhất Nam lễ phép.

-Dạ, con sắp đi sinh nhật bạn. Con tới chào mẹ.

Bà đi lại xoa đầu Nhất Nam.

-Hôm nay con sao đây, cứ đi đi. Con lớn rồi đâu thể nào bắt con đi đâu cũng phải xin phép ba mẹ. Thằng bé này thật là.

Bỗng Nhất Nam ôm mẹ nó, giọng nó nghẹn như sắp khóc.

-Mẹ, con yêu mẹ. Dù như thế nào, con vẫn là con của mẹ.

Bà Diệu Tâm hơi bất ngờ, thẳng con lạnh lùng của bà sao hôm nay lại như một đứa trẻ. Nhưng bà cũng không nói gì chỉ ôm nó vào lòng và xoa đầu nó. Một lúc sau, Nhất Nam xuống nhà đi lại chỗ hên. Lần theo địa chỉ, Nhất Nam đi đến một căn biệt thự khá to, cách khá xa nơi nó ở. Nhất Nam đi lại bấm chuông, một lúc sau có người ra mở cổng. Là Ngọc Trinh, cô mặc một bộ đồ ngủ Hello Kitty màu hồng, đầu hơi rối chắc là mới ngủ dậy. Nhìn đáng về Ngọc Trinh lúc này, dù đang rất căng thẳng nhưng Nhất Nam cũng phải cười nhẹ một cái. Ngọc Trinh có vẻ khó chịu vì biết lý do Nhất Nam cười.

-Cười cái gì, phá giấc ngủ người ta bây giờ lại còn...

Nhất Nam quay lại ve lạnh lùng vốn có.

-Xin lỗi.

Ngọc Trinh mở cửa, bảo Nhất Nam đưa điện thoại cho cô. Nhất Nam hơi ngạc nhiên nhưng cũng làm theo. Kiểm tra mọi thứ xong xuôi, cô đưa Nhất Nam vào nhà. Ngôi nhà trang trí theo phong cách Tây Âu, Ngọc Trinh dẫn Nhất Nam đi lên lầu 3 đứng trước một căn phòng thật rộng. Cô gọi to.

-Ba ăk, người ba gặp đến rồi.

Bên trong phòng phát ra tiếng trả lời. Một giọng nói rất ấm và rõ.

-Cho nó vào đi.

Ngọc Trinh mở cửa dẫn Nhất Nam vào. Bên trong có khoảng 10 người cao to, mặc đồ vét màu đen, mang kính đen. Phía bên phải căn phòng có một bàn thờ Quan Công, điều làm Nhất Nam chú ý nhất chính là người đàn ông đang ngồi quay mặt ra cửa sổ về suy tư. Bỗng ông ta quay lại, nhìn Nhất Nam nở một nụ cười.

-Đến một mình ăk. Cậu cũng gan dạ nhỉ.

Nhất Nam bình tĩnh trả lời nhưng rất lễ phép.

-Dạ vâng, có gì đáng sợ đâu ăk. Nếu muốn giết cháu, thì cháu nghĩ bác thừa khả năng làm việc đó.

Người đàn ông cười to.

-Ha ha, tốt tốt. Cậu có biết ta là ai và làm nghề gì không.

Nhất Nam vẫn lễ phép.

-Cháu nghĩ bác là người giúp cháu, bác là cái gì Long Đầu phải không ạ. Còn chuyện bác làm gì thật sự cháu không biết và cũng không muốn biết.

Người đàn ông nhìn Nhất Nam, đôi mắt ông ta thật sắc sảo.

-Đúng, ta là Long Đầu của Tam Nguyên Hội. Nhưng ta không phải là người giúp cháu đâu mà chính con gái ta, nó là người sin ta giúp cháu.

Vừa nói ông vừa đưa tay chỉ Ngọc Trinh, thì ra cô ta là Đại Tiểu Thư của Tam Nguyên. Ngọc Trinh im lặng về mặt vẫn rất buồn ngủ. Lúc này chợt ông ta lại nói.

-Ta nghe Tiểu Trinh nói cậu đã cứu nó, và nó cũng cho ta biết võ công cậu rất cao hơn nửa rất giống võ công độc môn của Tam Nguyên Hội. Cậu cho ta biết, ai đã dạy cho cậu.

Nhất Nam trả lời.

-Một ông lão ăn mày đã dạy cho cháu, thật sự ông ấy là ai cháu không biết.

Long Đầu suy tư một lúc rồi nói.

-Ta muốn thử xem rốt cuộc quyền cước cậu tới đâu.

Nói rồi ông ra hiệu cho một người mặc áo đen đi ra. Người này không nói gì chỉ nhắm ngay Nhất Nam mà đánh. Nhưng vừa lao vào đã nhanh chóng ăn ngay một cước của Nhất Nam mà bất tỉnh. Lúc này Long Đầu đứng dậy, đi lại phía Nhất Nam. Nhất Nam vẫn đứng đó, Long Đầu nhìn nó, nó cũng nhìn ông ta. Chợt ông ta cười phá lên, rất mãn nguyện.

-Tốt, đúng là quyền pháp của Tam Nguyên ta. Cậu có muốn biết sư phụ cậu là ai không.

Nhất Nam kính cẩn.

-Đó cũng là điều cháu mong muốn nhất khi đến đây.

Ông ta vừa vỗ vai Nhất Nam vừa nói.

-Đó là sư huynh ta.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16,mơ Ước Thành Artist* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hồi Ưc Long Đầu

Nhất Nam kinh ngạc, miệng mồm lắp bắp. -Sư.. Sư.. Thúc sao?

Long Đầu vẫn bình thản, nở một nụ cười rất tươi.

-Đúng, ngoài ta ra con vẫn còn một sư thúc nữa. Để ta kể cho con nghe về một câu chuyện nhé.

Nhất Nam gật đầu, còn vị Long Đầu kia tay rút một điếu xì gà châm lửa. Mắt nhìn xa xăm ra cửa sổ, nhớ về một thời oanh liệt lúc mới bước chân vào giang hồ.

Nhớ lúc đó có ba người thanh niên trẻ, cả ba đều có chung hoàn cảnh với nhau. Mồ côi và đam mê võ thuật. Họ đều là sư huynh đệ đồng môn với nhau. Người thứ nhất tên là Cao Cường là đại ca, người này ngoài võ công bí truyền còn có tài phi đao rất lợi hại. Người thứ hai tên là Nguyễn Hạo Nhân, rất thông minh và có tài dùng kiếm rất điêu luyện. Còn người thứ ba tên là Quách Gia Minh, chuyên về chất nổ. Sao khi cả ba người tạm biệt sư môn thì xuống dưới một huyện nhỏ, quyết tâm làm giàu thay đổi số phận. Họ xin làm khuôn vác cho một cái chợ nhỏ, vì là người học võ nên ba sư huynh đệ họ sức khỏe rất tốt. Ba người có thể làm công việc của 20 người cộng lại. Lúc bấy giờ trong chợ có một tên đầu gấu, hẳn tập hợp những kẻ ăn không ngồi rồi lại, lập ra một tổ chức tên là Nhất Long Bang, chuyên thu tiền bảo kê của những thương gia trong chợ. Đám người này đi tới đâu là gây rối tới đó. Do đã dút lót cho chính quyền nên những việc làm của chúng chẳng ai dám nói. Chúng không chỉ thu tiền bảo kê mà còn hay ức hiếp những ai chống đối. Một ngày nọ chúng đến thu tiền bảo kê nơi ba anh em Cường, Nhân, Minh làm việc. Do ông chủ chỉ là tiểu thương buôn bán nhỏ nên không có tiền nộp cho chúng, chúng liền đập phá đồ đạc trong nhà ông ta. Lúc đó con gái ông chủ vừa đi làm về, thấy cô xinh đẹp bọn giang hồ đều đổ dồn mắt nhìn. Người dân xung quanh chẳng ai dám can thiệp, vì họ sợ Nhất Long Bang sẽ đem lại phiền phức cho họ. Nên tất cả chỉ đứng nhìn và thương cho ông chủ kia. Ông chủ kia vì thương con gái mình nên quỳ gối van xin bọn chúng, chúng chẳng những không quan tâm mà còn đánh đập ông. Lúc này không biết ở đâu có một cây mã tấu bay thẳng vào và xuyên qua ngực một trong những tên thối tha kia. Người ra tay là Cao Cường, anh cùng hai người sư đệ của mình bước ra và đánh cho đám giang hồ kia tan tành. Ông chủ và người con gái cảm ơn ba người rất nhiều và đã cho họ 1 số tiền bảo họ trốn đi. Cả ba chẳng những không nhận mà còn hứa sẽ bảo vệ những người ở đây. Một lúc sau người của Nhất Long Bang kéo tới, tay lâm lâm ma tấu, kiếm Nhật. Họ lao thẳng vào ba anh em Cao Cường, sau một hồi đánh nhau ác liệt Nhất Long Bang bị đánh đến không chạy nổi. Từ đó, cả ba anh em Cao Cường đã thu phục dần dần những băng nhóm tổ chức ở trong này. Theo thời gian năm tháng, lập ra một tổ chức với cái tên Tam Nguyên Hội. Sau khi trải qua không biết bao nhiêu là cuộc đâm chém đâm máu, thế lực của Tam Nguyên ngày càng lớn mạnh. Cao Cường lên trở thành người đứng đầu Tam Nguyên,sau đó là hai sư đệ của ông là Hạo Nhân và Gia Minh. Cả ba người đã cùng nhau xây dựng nên một Tam Nguyên lớn mạnh như ngày nay.

Lúc này Long Đầu kia quay lại Nhất Nam.

-Cao Cường mà ta nói đến chính là sư phụ con, ta là nhị đệ ông ấy Hạo Nhân.

Nhất Nam hỏi Long Đầu.

-Vậy còn vị sư thúc kia của con ở đâu. Sư phụ con sâu lại trở nên là một người ăn mày.

Nhắc tới chuyện này, Long Đầu vẻ mặt buồn rầu.

-Sư phụ con số thật là khổ. Trong một lần đi giành địa bàn, về tới nhà thì vợ con đều bị người ta giết sạch. Đại huynh ta trở nên điên loạn, đi khắp nơi điên điên khùng khùng. Còn Tam sư thúc con sau khi điều tra ra kẻ đứng sau vụ thảm sát gia đình sư phụ con đã một mình đến đó để báo thù. Sao đó bị bắt khi đang trên đường bỏ trốn, chịu án 15 năm. Tính tới bây giờ thì cũng sắp mãn hạn tù rồi.

Nhất Nam cảm thấy hơi nhói trong lòng ngực khi nghe sư thúc Hạo Nhân kể về chuyện này. Trước đây nó cứ ngỡ sư phụ nó chỉ là một cao thủ chán ghét chốn nhân thế nên giả làm ăn mày để mai danh ẩn tích. Nhưng ngờ đâu đằng sau đó là cả một bi kịch đời người. Nhị sư thúc Hạo Nhân, Long Đầu Tam Nguyên chợt nói với Nhất Nam bằng giọng rất chân thành.

-Con là người truyền nhân của duy nhất của Đại Ca ta. Ta muốn con gia nhập tổ chức, chờ lúc thích hợp để đứng lên kế thừa Tam Nguyên.

Nhất Nam ngạc nhiên.

-Con chẳng có quan hệ gì với Tam Nguyên, tại sao lại là con phải gia nhập Tam Nguyên. Người có thể truyền lại Tam Nguyên cho Ngọc Trinh mà.

Nhị sư thúc nó cười khẽ.

-Con muốn biết lí do vì sao ta chọn con mà tại sao không truyền cho Tiểu Trinh.

-Dạ. Nhất Nam lễ phép.

Long Đầu ôn tồn.

-Chẳng em qua là tại vì còn có đôi mắt đỏ, đôi mắt con định sáng là phải trở thành giang hồ. Lúc ta nghe Tiểu Trinh nói con đã cứu nó, hơn nửa võ công con lại là của Tam Nguyên thì ta đã có ý định này rồi. Tiểu Trinh tuy là con ta, nhưng nó là phận nữ nhi, những chuyện đánh đấm làm sao nó quản cho đc.

Nhất Nam đứng im một lúc sau, nó khẽ trề lưỡi.

-Con cảm ơn sư thúc. Nhưng con không có ý định gia nhập giang hồ, còn có gia đình và con không muốn giống như sư phụ con. Ôm một mối hận suốt đời.

Long Đầu thấy Nhất Nam kiên quyết thì không ép. Ông mời Nhất Nam ở lại ăn cơm nhưng nó xin phép về trước. Sau khi Nhất Nam ra về, Ngọc Trinh mới hỏi Long Đầu, ba của cô ta.

-Tại sao nhất định phải chọn cậu ta, dưới trướng của ba có thiếu gì người tài giỏi.

Bà Ngọc Trinh mỉm cười.

-Vì đôi mắt đỏ của nó. Đôi mắt nó định sáng nó sẽ là người thống lĩnh giang hồ không chỉ ở đây. Mà còn là cả thế giới lớn ngoài kia nữa. Hôm nay nó từ chối, nhưng cho dù xóm hay muộn gì nó cũng phải tham gia vào thế giới này. Vì đây mới là chỗ giành cho nó.

Ngọc Trinh không nói gì, cô biết ba cô không bao giờ nói ra điều gì mà không chắc chắn. Cô về phòng và tiếp tục giấc ngủ bị Nhất Nam phá hỏng. Nhưng thật lạ, trong giấc mơ của cô, tên Nhất Nam đáng ghét đó lại xuất hiện. Ngọc Trinh tỉnh dậy, miệng nở một nụ cười khi nhớ lại giấc mơ vừa rồi. Trong đầu vang lên câu hát " ngày anh đến, chuyện như chưa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cô, Tại Sao Cô Lại Khóc?

Sao khi rời khỏi nhà Ngọc Trinh, Nhất Nam mang nhiều tâm tư, bây giờ trong lòng nó thật sự rất thương sư phụ nó. Không ngờ đằng sau của ông lại là cả một quá khứ thương đau như vậy. Nghĩ tới mẹ nó, nghĩ tới Phương Trang, nghĩ tới tụi Long Đại và gia đình tụi nó, Nhất Nam càng không cho phép mình bước vào thế giới giang hồ nữa. Nó không muốn, thật sự không muốn mất đi những người mà nó yêu thương nhất. Trở về nhà, Nhất Nam nhắn tin cho Phương Trang và tụi Long Đại để báo cho tụi nó biết là mình bình an. Nằm trên giường, nghĩ về những chuyện mà nhị sư thúc nó nói, trong đầu Nhất Nam chỉ hiện hữu 1 suy nghĩ duy nhất. " Giang Hồ thật tàn khốc quá, nó không có chỗ giành cho mình."

Khoảng thời gian qua, Nhất Nam sống một cuộc sống bình yên. Đến trường, về nhà và đi chơi với tụi Phương Trang và tụi Long Đại. Thật sự nó yêu cái cuộc sống này, yêu cái sự bình yên và bình thường. Nếu có thể, nó ước cuộc sống nó mãi được như vậy. Không đánh đấm, không gay sự và càng không dính líu gì đến hai chữ "Giang Hồ". Về phía Ngọc Trinh, ngày ngày thấy Nhất Nam như vậy cô cũng cảm giác Nhất Nam quyết định như vậy là đúng. Thật không hiểu tại sao trong lòng Ngọc Trinh cô không muốn Nhất Nam bước vào thế giới đen tối này. Là đại công chúa Tam Nguyên, hơn ai hết cô biết sự tàn nhẫn của thế giới xã hội đen nó tàn khốc như thế nào. Nhưng những ngày hôm nay, từ lúc Nhất Nam tới nhà cô, trong lòng cô Nhất Nam hiện hữu nhiều hơn. Cái nụ cười ấy, điều mà cô rất ít thấy ở Nhất Nam đã làm cô nghĩ về chàng trai này nhiều hơn. Cô thật không hiểu, không hiểu tại sao. Nhất Nam thì vẫn như vậy, nó không tiết lộ thân phận của Ngọc Trinh. Đối với nó, Ngọc Trinh cũng bảo nhiu người con gái khác, thỉnh thoảng nó vẫn hay chọc ghẹo Ngọc Trinh với cái biệt danh thần thánh mà nó đặt cho cô. " Mẹ Thiên Nhiên".

Hôm nay nó vẫn như mọi ngày đến lớp và ngủ gục. Hai tiết cuối là hai tiết toán của cô Phượng Nghi, dù đã cố gắng hết sức nhưng Nhất Nam không thể chiến thắng kẻ thù lớn nhất của nó " con buồn ngủ". Nhưng thật lạ, hôm nay cô Nghi lại để cho nó ngủ, khi trống đánh tan trường Nhất Nam định ra về nhưng cô Nghi đã gọi nó lại.

-Nhất Nam, ở lại gặp cô một chút.

Nhất Nam cảm thấy hơi lạnh sương sớm, không biết " Big Baby" này lại giờ trò gì đây. Cẩn rơm cẩn cỏ Nhất Nam đành ở lại để đối mặt với cái chết. Khi đưa học sinh cuối cùng ra về, Nhất Nam hiểu rõ giờ Ngọ đã đến. Nó đã chuẩn bị tinh thần để bị hành hình, cô Nghi mặt hơi nghiêm trọng.

-Hôm nay em lại ngủ trong giờ học. Tui đã nói bao nhiêu lần rồi, em xem nhẹ lời nói của tui nhi.

Nhất Nam mặt mếu mếu.

-Cô, em biết lỗi rồi. Em hứa đây là lần cuối cùng. Nha cô.

Cô Nghi vẫn hằm hằm.

-Đây là lần cuối thứ mấy rồi, đàn ông mấy người ai cũng như vậy. Hứa cho đã rồi lại quay đi không một chút suy nghĩ cho người ta.

Nhất Nam hơi ngạc nhiên, tại sao cô lại như vậy. Chỉ là nó hay ngủ trong lớp thôi, có liên quan gì tới chuyện hứa. Nhưng nó vẫn làm về mặt tội lỗi.

-Hi cô em còn zin mà. Em là thanh niên chứ chưa đàn ông đâu cô.

Dù đang giận nhưng cô Nghi cũng bật cười, cô cốc lên đầu Nhất Nam.

-Này thì thanh niên, em tưởng tui đang đùa với em hả.

Nhất Nam xoa xoa đầu.

-Cô, em hứa một lần này nữa thôi. Lần cuối mà, em sẽ không ngủ trong giờ học nữa, em hứa.

Thấy Nhất Nam thành tâm, cô Nghi cũng không làm khó nó nữa. Cô cho nó ra về rồi một mình ở lại. Như mọi lần, những giọt nước mắt lại rơi. Nhưng lần này cô không một mình nữa, đang ngồi một mình với những ký ức và những giọt nước mắt. Một giọng nói quen thuộc.

-Cô, tại sao cô khóc.

Là Nhất Nam, nó để quên điện thoại nên quay lại. Cũng nhờ như vậy mà nó chứng kiến được cảnh này. "Big Baby" bình thường hay cười và vui vẻ bây giờ đang đối mặt với những chuyện rất đau khổ. Nghe thấy tiếng Nhất Nam, cô Nghi quay trở lại. Cô nhìn Nhất Nam, nó cũng nhìn cô. Chợt cô Nghi chạy lại ôm lấy nó, cô khóc to hơn, khóc như chưa từng được khóc. Cô khóc càng lúc càng nhiều, những nỗi buồn sâu thẳm trong tâm hồn cô như cùng với những giọt nước mắt mà ra ngoài. Nhất Nam định đẩy cô ra nhưng cô Nghi xiết chặt nó lại, cô bật lên nghẹn ngào.

-Một lần thôi, làm ơn một lần thôi. Đừng bỏ em một mình.

Cô càng khóc to hơn, sao lúc này cô bé bỏng qua, Nhất Nam không biết làm gì. Nó cũng ôm cô vào lòng, thủ thủ.

-Em biết rồi, không đâu, em sẽ ở lại với cô mà.

Cô Nghi không nói gì, cô chỉ khóc và ôm Nhất Nam càng lúc càng chặt. Một lúc sao, cô đẩy Nhất Nam ra. Giọng vẫn nghẹn ngào.

-Sao... Sao lại quay lại, ài.. Cho ôm tui.. Hìhìhì.

Nhất Nam mặt méo xệch.

-Mới vừa ôm người ta khóc thảm thiết kêu đừng bỏ rơi. Mà bây giờ... Đàn bà thật lạ.

Cô Nghi thét lên kèm theo võ công thần thánh của giới phụ nữ, néo hông thần công.

-Nguyễn Hoàng Nhất Nam. Tui còn con gái nhe, ai cho nói tui là đàn bà. Em muốn chết hả?

Biết chọc giận Bà La Sát, Nhất Nam giọng lắp bắp.

-Cô Nghi xinh đẹp dễ thương của em, rồi rồi. Em lỡ lời, em xin lỗi mà.

Nhìn Nhất Nam tội nghiệp quá, cô Nghi bỏ tay ra.

-Tui sẽ mời phụ huynh em lên làm việc.

Nhất Nam càng kinh hoàng hơn.

-Cô, đừng mà. Bỏ qua cho em lần này đi, cô muốn gì em cũng làm cho cô. Đừng mời phụ huynh em mà cô.

Cô Nghi về hoài nghi.

-Thật là muốn gì cũng được.

Nhất Nam mặt mếu mếu.

-Dạ, chỉ cần đừng quá khả năng của em là được ak.

Cô Nghi về suy nghĩ, một lúc sao cô mặt nghiêm túc.

-Được rồi, về đi. Tui xem đây là lời hứa, bây giờ tui chưa nghĩ ra. Sau này nghĩ ra tui sẽ nói với em. Nhưng phải làm cho tui 3 việc đó nghe.

Nhất Nam mừng như ngày giải phóng miền Nam.

-300 việc em cũng làm chứ đừng nói ba việc.

Nói rồi nó chào cô Rồi ra về. Nhìn theo bước đi của Nhất Nam, không như mọi lần. Lần này cô Nghi lại nở một nụ cười trên môi. Ít ra nỗi lòng bấy lâu nay của cô đã được giải tỏa và còn một niềm vui khác. Cô đã thuần hoá được con rồng Nhất Nam. Điều mà ít ai có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thần Uy

Sao ngày hôm đó, Nhất Nam đã biết nghe lời cô Nghi hơn. Nó không còn ngủ trong lớp và cũng học hành chăm chỉ hơn. Về nhà Nhất Nam cũng ít ra ngoài hơn, nó chỉ ở nhà phụ mẹ nó những chuyện vặt trong nhà và ở trong phòng làm bài tập. Ba mẹ Nhất Nam cũng rất vui vì khi thấy đứa con trai của mình thay đổi. Ông bà hi vọng những lời tiên đoán của ông ngoại Nhất Nam sẽ không ứng nghiệm. Một ngày nay thấy Nhất Nam thay đổi, mấy đứa bạn trong lớp Nhất Nam cảm thấy ngạc nhiên. Đặc biệt là Ngọc Trinh, thấy Nhất Nam vui vẻ hơn, cười nhiều hơn và cũng hoà đồng hơn. Những lúc như vậy, Ngọc Trinh cảm thấy như có một cái gì đó rất vui trong lòng. Nhưng có lẽ người phải vui nhất vì sự thay đổi của Nhất Nam chính là cô Nghi, cô cảm thấy cậu học trò khó chịu này của mình đang thật sự, thật sự thay đổi. Chẳng hiểu sao, trong lòng cô lại nghĩ sự thay đổi này là vì cô.

Như mọi ngày, Nhất Nam đến trường với tâm trạng thoải mái. Đã kết thúc hai tiết học, đang đi xuống căn tin trường, bất ngờ Nhất Nam bị một nhóm thanh niên chặn lại. Nhất Nam mặt tỉnh như Đinh Bộ Lĩnh.

-Có chuyện gì không mấy anh, hình như em hông có quen mấy anh hề.

Một thằng trong đó bước ra, chắc là anh đại rồi.

-Mày là Nhất Nam, nghe nói mày hồ báo lắm hả?

Nhất Nam nghe qua cũng hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Nó không còn muốn đánh nhau nữa, không muốn gây sự hay liên quan gì tới mấy thằng này nữa. Nhất Nam chỉ khoanh tay về sự sệt.

-Dạ em đâu có gì đâu mấy anh. Em mới vô trường đây nè, đâu dám qua mặt được mấy anh.

Thằng kia cười khẩy.

-Mày biết như vậy là tốt, nhưng mày vô đây thì phải hiểu luật ở đây. Ở đây tao là trùm, mỗi thằng vào đây đều phải nộp tiền cho tao. Mỗi ngày 20k

Nhất Nam lúc này máu dồn lên tới não, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh.

-Dạ em hông biết. Mấy anh thông cảm, bữa này em không mang tiền có gì mai em nộp bù ak.

Thằng kia vẽ tức giận, cười nhếch mép.

-Đc, không có tiền cũng đc.

Nó ra hiệu cho mấy thằng kia, cả đám bay vào đánh Nhất Nam túi bụi. Nhất Nam không đánh trả cái nào chỉ đỡ những đòn ngay mặt. Thật sự những thằng như vậy, không tới 30s Nhất Nam đã cho tụi nó sống không bằng chết. Nhưng nó quyết định không đánh nhau nữa, vì gia đình, vì bạn bè, vì những người nó quan tâm và yêu thương nhất. Nó không muốn gây sự vs tụi này, nó biết nếu tụi nó hồ báo như vậy thì sẽ có anh chị ở ngoài bảo kê. Nhất Nam không muốn dính líu tới giang hồ nữa, đang ôm mặt chịu trận thì tụi kia dừng lại. Chỉ nghe tiếng ai đó, hình như là cô giáo.

-Mấy em làm gì vậy, mau dừng tay lại.

Tức thì cả bọn kia chạy tán loạn, Nhất Nam bỏ tay ra. Là cô Nghi.

-Em có sao hông, sau để bị đánh dậy.

Nhất Nam vừa phìi áo vừa cười cười.

-Hi, em không sao đâu cô. Trầy xước nhẹ hà.

Cô Nghi chỉ lắc đầu.

-Cô không muốn em đánh nhau, muốn em thay đổi. Nhưng em cũng đừng vì thế mà cam chịu. Lúc em đánh mấy thằng kia ngoài quán ăn sáng cô có xem,cô biết em muốn thay đổi nhưng em phải biết bảo vệ mình chứ.

Nhất Nam nghe vậy chỉ gãi đầu.

-Hi em biết rồi cô, em biết mình nên làm gì mà. Thôi em xuống căn tin nha cô.

Cô Nghi gật đầu, Nhất Nam thì vội vã bước đi. Xuống tới căn tin, tại Long Đại thấy Nhất Nam thì biết chuyện gì xảy ra, Phương Trang thì sợ tới phát khóc vì trước giờ chỉ có Nhất Nam đánh người ta chứ ít bị người ta đánh.

-Anh, sao anh bị vậy. Ai đánh anh hả.

Nhất Nam cười khi.

-Không sao em, anh không có gì đâu. Ngốc, khóc xấu lắm

Thằng Long Đại đứng dậy, giọng tức giận.

-Đại ca là thằng nào, em đi đập chết mẹ nó.

Nhất Nam khẽ giọng

-Ngồi xuống.

Long Đại nghe vậy cũng không cãi, Nhất Nam thì kêu nước ra cho cả bọn. Nó biết Long Đại lo cho nó, nhưng thật sự nó không muốn dính líu gì nữa, muốn làm một thằng học sinh bình thường. Một lúc sau Nhất Nam lên lớp. Cố gắng học xong ba tiết cuối, đang chuẩn bị ra về thì cô Nghi đứng đợi ở cửa.

-Tối nay làm cho cô một việc nha.

Nhất Nam ngạc nhiên.

-Dạ, mà sao đợi tới tối cô. Làm luôn giờ đi cô.

Cô Nghi mặt hầm xuống.

-Không đc, tối nay cô muốn xem phim. Em không muốn thì thôi, ai cũng vậy toàn hứa xuống.

Nhất Nam rối rít.

-Dạ không cô, tối em đón cô ở đâu ak?

Cô Nghi liền cười tươi, hai mắt híp lại.

-Hi tối qua đường xxx, số nhà yyy đón cô.

Nhất Nam dạ Rồi ra về. Về tới nhà ăn cơm xong thì Nhất Nam làm một giấc tới 3h chiều. Loay hoay thì cũng tới giờ hẹn, Nhất Nam thay đồ rồi xuống nhà xin phép mẹ nó. Theo đúng địa chỉ cô Nghi đưa, nó tìm đến thì thấy cô đã đứng đợi. Cô Nghi mặt một cái vấy chấm bi, cô trang điểm nhẹ. Trong cô như thiếu nữ cấp 3 vậy, thấy Nhất Nam cô đưa tay ra. Nhất Nam chạy lại, cô Nghi cũng leo lên xe rồi bảo Nhất Nam tới rạp chiếu phim. Ngồi trên xe, cô ôm hờ hai bên hông Nhất Nam, nhìn hai người như những cặp tình nhân chứ không phải là cô và trò. Tới rạp chiếu phim, Nhất Nam mua vé rồi cùng cô Nghi vào xem. Là một bộ phim kinh dị về Zomebi, tới những cảnh máu me, cô Nghi còn rút mặt vào ngực Nhất Nam. Sao gần 2h đồng hồ, họ ra về. Đang định đi về thì cô Nghi lay nhẹ Nhất Nam

-Cô chưa muốn về, em chờ cô ra công viên đi dạo đi.

Không muốn từ chối, Nhất Nam đồng ý. Quay đầu xe ra hướng công viên, Nhất Nam chờ cô Nghi chạy vòng vòng nhìn những đôi tình nhân đang âu yếm. Sao một hồi dạo mát, Nhất Nam dừng lại bên một quán nước gần bờ sông. Mấy thanh niên trông quán thấy gái đẹp thì hai mắt sáng như ô tô tải. Chọn một chỗ gần bờ sông, gọi hai ly chè Thái vừa nhâm nhi vừa tán dóc về những chuyện trên trời dưới đất. Chợt có một anh vs quả đầu xanh đột chuối đi lại ngồi gần cô Nghi.

-Em ơi cho anh làm quen, qua kia ngồi với tụi anh đi. Đại ca anh muốn mời em qua đó.

Vừa nói nó vừa chỉ sang bàn bên kia, Nhất Nam nhìn theo hướng thanh niên kia. Đại ca mà nó nói là thằng khi sáng nện Nhất Nam. Nhất Nam im lặng, mặt trầm xuống hai mắt đỏ ngầu. Cô Nghi sợ quá, chỉ ngồi sát vào Nhất Nam. Thanh niên kia kéo mạnh tay làm tuột một bên áo cô Nghi. Sợ quá cô ả

ra khóc, thanh niên kia thì cười pha lên, đại ca nó cũng vậy. Nhất Nam đứng dậy, giọng nặng trĩu.

-Mày biến đi, bạn tao nói không thích.

Thanh niên kia thì ra vẽ bố đòi.

-Sao, hôm nay đại ca tao muốn ngủ với bạn gái mày. Nhóc con không muốn chết thì để bạn gái lại đi về đi còn kịp.

Sự chịu đựng của con người là có giới hạn, huống chi một con rồng như Nhất Nam thì càng không ngoại lệ. Nó ngược mặt lên, trừng đôi mắt đỏ ngầu.

-Đại ca mày muốn, kêu nó dẫn mày xuống cừu tuyến mà ngủ.

Dứt lời Nhất Nam cầm cái ghế ngồi tán vào đầu thanh niên kia. Bồi thêm một cái vào bụng làm thanh niên kia bay cả thước. Bàn bên kia thấy thằng đầu xanh bị đánh, kéo qua. Thằng khi sáng bước ra thấy Nhất Nam liền tỏ giọng bố đòi.

-Tuồng ai, hoá ra là mày. Sáng bị đánh chưa đủ giờ còn muốn chơi. Khôn hồn để ny mày lại xéo đi.

Nhất Nam cười nhếch mép.

-Đc, nhưng tao sợ mày không có cái số ấy.

Nhất Nam liền lao vào, tốc độ như một làn gió. Nó nắm lấy cổ áo thằng đó đâm thẳng đó một cái làm cho thằng đó té lạng ra đất. Mấy thằng kia thấy vậy cũng lao vào, nhưng một khi Nhất Nam đã nổi giận, thì sức mạnh và sự tàn ác của Nhất Nam như một con rồng không ai có thể khống chế. Nhất Nam đâm mỗi thằng một đâm, từng thằng từng thằng nằm ra đất. Nhất Nam đi lại thẳng khi sáng đánh nó, đập lên mặt thằng đó.

-Cút đi, mai tao tới nộp tiền bảo kê cho mày.

Thằng kia đứng dậy chạy thục mạng. Quay lại thấy cô Nghi đang run cầm cập, Nhất Nam cười nhẹ.

-Về thôi cô.

Cô Nghi không nói gì, chỉ leo lên xe. Đưa cô Nghi về nhà xong, trở về nhà Nhất Nam lấy điện thoại gọi cho Long Đại.

-Kiếm cái thằng khi sáng cho tao, mai tao tới nộp tiền bảo kê cho nó.

Long Đại đang ú ớ thì Nhất Nam đã cúp máy. Lúc này Nhất Nam không nghĩ gì thêm nữa, nhìn ra ngoài đường xe chạy tấp nập. Châm điều thuốc, nó kéo một hơi thật sâu khẽ nói. "Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng"

Sáng hôm sau, Nhất Nam cùng tụi Long Đại, anh em Tuấn, Phát đi lên khu 12 tìm thằng hôm qua. Vừa thấy Nhất Nam thằng kia đã xanh máu mặt, cầm một cái ghế nhỏ chào cò Nhất Nam đi lại đập vào đầu thằng kia té lạng ra đất. Mốc túi ra tờ 100k Nhất Nam ngồi xuống, giọng lạnh lùng.

-Đây là tiền bảo kê của tao. Như tao hứa.

Nói rồi Nhất Nam đứng dậy ra về, phía sau lưng nó là biết bao ánh mắt sợ sệt. Từ bây giờ, Nam Mất Rồng chính thức trở lại

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bị Úp.

Ngồi trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa rít điều thuốc vừa suy nghĩ về chuyện lúc sáng. Trong lòng Nhất Nam hiện giờ không biết mình làm như vậy là đúng hay sai. Cô Nghi cũng chẳng nhắc gì tới chuyện đêm qua nữa. Lúc sáng, khi kết thúc buổi học cô có bảo nó ở lại gặp cô để nói chuyện. Cô Nghi không nói gì nhiều, cô chỉ mong nó đừng đánh nhau nữa, chuyện gì nhìn được nên nhìn. Nhưng khi nó xấp về cô lại bảo. -Có những lúc cũng không nên để người ta chèn ép mình quá. Đấu tranh là một biện pháp để tồn tại.

Nhất Nam không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu. Giờ ngồi một mình, trong lòng nó lại xuất hiện nhiều vấn đề nan giải. Nó biết, sao này sẽ còn nhiều phiền phức khác đến với nó khi nó quyết định chơi hết. Riêng về thằng sáng nay, Nhất Nam biết là thằng này đã dám thu tiền bảo kê trong trường thì nhất định sẽ có người hậu thuẫn cho nó. Nhất Nam biết lần này nếu muốn không dính dáng tới giang hồ là chuyện hoang toàn không thể nào. Nhìn những lạng xe tấp nập trên đường, trong đầu nó không biết tại sao lại hiện lên câu nói lúc trước.

-Thánh nhân cũng có lúc phải đấu tranh vì cuộc sống của mình.

Có lẽ cũng như cô Nghi nói lúc sáng, "đấu tranh cũng là một biện pháp để tồn tại".

Sáng hôm sau, vừa mới vào chỗ học Ngọc Trinh đã kéo nó đi. Nhất Nam gạt mạnh tay Ngọc Trinh ra, giọng đầy khó chịu.

-Con điên này, làm trò gì thế?

Ngọc Trinh giọng nặng nề. Sắc mặt lạnh tanh.

-Đã nói không muốn gia nhập giang hồ, sao lại đi đánh người.

Nhất Nam bỏ hai tay vào túi quần, về mặt lúc này lạnh như tuyết.

-Chuyện của tôi, mình không phạm người, chỉ vì người phạm mình trc mà thôi.

Ngọc Trinh nghe vậy, hét lên.

-Cậu có biết thằng cậu đánh nó là người của Thanh Long Bang, một tổ chức đối đầu với Tam Nguyên. Cậu nghĩ với chút võ thuật này của cậu, cậu sống được bao lâu nữa.

Nhất Nam đã nghĩ tới vấn đề này từ trước. Khi nghe Ngọc Trinh nói vậy, mặt vẫn bình tĩnh.

-Kệ mẹ nó, đánh cũng đã đánh rồi. Chết hay sống gì thì cũng là chuyện của tôi.

Bỗng nhiên Ngọc Trinh òa lên khóc, một cái tát thật mạnh vào mặt Nhất Nam. Cô nấc lên từng tiếng, quát vào mặt Nhất Nam.

-Đừng, chết hay sống gì thì cũng là chuyện của cậu. Tôi dù gì cũng là một kẻ dư thừa với cậu thôi. Nam Mất Ròng, tôi ghét anh.

Nói rồi Ngọc Trinh bỏ đi, Nhất Nam ở phía sau chỉ nhìn theo từng bước cô bỏ đi. Hôm đó Ngọc Trinh nghĩ cả ngày. Nhất Nam cũng khá ngạc nhiên, vì từ trước tới giờ chưa thấy mẹ thiên nhiên của nó nghĩ học khi nào. Chắc có lẽ Nhất Nam đã quá lời, trong lòng nó không biết tại sao lại cảm thấy mình có lỗi. Đang ngồi học tiết 4, bỗng Long Đại lại tìm Nhất Nam. Nhất Nam đi ra ngoài, Long Đại về mặt hốt hoảng.

-Đại ca, em nhận được tin thằng hôm qua anh đập nó kêu người lên. Hình như là giang hồ gốc. Tụi nó kéo tới đông nghẹt ngoài trường kia.

Nhất Nam bình tĩnh.

-Mấy cùng thằng Tuấn, thằng Phát đưa Ngọc Trang về trước. Nhớ đi cửa sau mà về.

Long Đại về mặt lo lắng.

-Anh Nam hay....

Nhất Nam quay lại, nó biết Long Đại muốn nói gì. Nhìn Long Đại, Nhất Nam mỉm cười.

-Tao nói sau làm vậy đi, nhiều chuyện quá thằng mặt nòi.

Nhất Nam vào lớp, Long Đại thì đứng đó. Nó biết Nhất Nam lo cho tụi nó, đại ca nó muốn ở lại hứng chịu một mình. Nó không nói gì, biết không thể khuyên Nhất Nam nên nó cũng ra về.

Trưa hôm đó, sau khi chờ tụi Long Đại đưa Phương Trang về. Nhất Nam một mình bước ra chỗ giang hồ đang đợi nó ngoài cổng trường. Nhìn những thằng này, Nhất Nam biết tụi nó không phải thứ vừa. Thằng nào mặt cũng lạnh tanh, vẻ đàng đàng sát khí. Thấy Nhất Nam, một thằng trong đó hô lên.

-Nó kia.

Tức thì cả bọn liền lao vào, hít một hơi thật sâu Nhất Nam liền lao vào đám giang hồ đó. Từng quyền từng cước của Nhất Nam đều cực mạnh và nhanh, nhưng thứ hồi 1 chọi 1 đông như vậy thì nó chịu đc bao lâu. Cố gắng lắm nó đã hạ đc khoảng 15 thằng, đang cố gắng chống cự thì Nhất Nam bị một thằng đập vào lưng. Nó ngã lạng ra nền đường, một thằng trong đó tay cầm mã tấu đi lại. Miệng cười một bên.

-Nhóc con khá lắm, nhưng mày chọc ai không chọc. Chọc vào Thanh Long Bang tụi tao thì mày hết thương mẹ m rồi.

Đến nước này, Nhất Nam biết mình đã cận kề cái chết. Nó chỉ cười, vừa cười vừa nhìn thằng kia. Thằng giang hồ kia tay đã giơ cao mã tấu chuẩn bị kết thúc mạng sống Nhất Nam. Bốp, cây mã tấu bay ra xa. Một cú đá đầy uy lực, chủ nhân của cú đá ấy là Ngọc Trinh. Cô đỡ Nhất Nam đứng dậy, những giọt nước mắt lại lăn dài trên má. Nhất Nam nhìn cô khẽ cười. Tên giang hồ của Thanh Long Bang cười khoái chí.

-Ha ha, cô em khá đấy. Xinh đẹp mà võ công không tồi, chỉ bằng về theo anh. Chứ đi lo chuyện bao đồng như vậy có ngày mang họa như thằng nhóc này nhé.

Ngọc Trinh mặt lạnh tanh, chỉ quan tâm tới sự an toàn của Nhất Nam. Cô nói bằng một giọng lạnh lùng.

-Tao XXXX còn mẹ nhà mày. Muốn thì xuống hoàng tuyền kiếm người mà theo mày.

Tên kia nhìn Ngọc Trinh bằng ánh mắt thèm thuồng.

-Em cứng lắm, để xem trên giường em có cứng đc như vậy không.

Một giọng nói quen thuộc vang lên. Là Long Đại, phía sau là anh em Tuấn Chầy, Phát Thọ.

-Muốn biết không, về hỏi con mẹ mày ấy.

Thằng kia sất mặt hơi đỏ mặt viết ức chế vs mấy cậu nhóc cấp ba này. Đẳng nào cũng là giang hồ Thanh Long Bang mà bị người ta chửi cha chửi mẹ. Máu nóng lúc này dâng lên tới não. Nhất Nam thấy tụi Long Đại, nó lăm nhăm.

-3 thằng ngu này.

Bên phía mấy thằng của Thanh Long Bang đã lao lên, Ngọc Trinh thì sử dụng cước lực của mình chống chọi, Long Đại cùng hai anh em Tuấn, Phát thì lao vào đánh như điên dại. Thấy những người bạn mình vì mình mà lao vào nguy hiểm, Nhất Nam hét lên một tiếng như xầm roi lao vào. Lúc này mắt Nhất Nam đỏ như máu, mỗi đấm của nó khi tung ra thì lại có một thằng nằm xuống. Sau một hồi chiến đấu, hạ gần hết đám người Thanh Long Bang, thấy thằng cầm mã lúc này đang đứng quan sát, biết nó là đại ca. Nhất Nam liền tìm cơ hội rồi bay lên thật cao tung cước đá vào mặt tên đó. Bị ăn một đá của Nhất Nam, tên này nằm lăn ra đất. Lợi dụng lúc này, Nhất Nam nhặt cây mã tấu lúc này kê vào cổ tên đó. Hết lớn.

-Không muốn chết thì kêu người mày dừng tay.

Thằng kia mặt mày xanh như tàu lá, miệng lắp bắp kêu mấy đệ tử nó dừng lại. Thấy như vậy mấy thằng kia cũng không dám manh động nữa. Nhất Nam tay cầm mã tấu, mắt thì đỏ như máu.

-Mày bảo tụi nó rút hết cho tao.

Tên kia làm theo, mấy thằng kia cũng không dám cãi rút đi từ từ. Lúc này Nhất Nam buông thằng kia ra.

-Mày rút nốt cho tao, biến.

Thằng kia bỏ chạy thục mạng. Nhất Nam nói với tụi Long Đại.

-Tụi mày về nhà đi. Không có gì đừng ra ngoài, đi học nói để ba mẹ đưa tụi mày đi.

Tụi Long Đại nghe vậy gật đầu rút nhanh về nhà. Lúc này còn mỗi Ngọc Trinh, cô bỗng chạy lại ôm lấy Nhất Nam.

-Con chó này, có sao không. Hôm nay tao không đến kịp mày chết rồi.

Nhất Nam lúc này vì kiệt sức mà đã gục bên vai Ngọc Trinh. Chỉ nghe thấp thoáng bên tai.

-Nam... Nam, anh sao đây. Đừng làm tao sợ, mày không được chết. Mày phải sống, tao yêu mày.....

To

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Được Và Mất.

Sao trận đánh vs đám Thanh Long Bang, Nhất Nam dường như kiệt sức. Nó hôn mê đến đây cũng đc 1 ngày 1 đêm rồi. Mờ mắt, xung quanh Nhất Nam là một màu trắng xóa, mùi nước biển xông vào mũi làm nó khó chịu. Nó cố ngồi dậy nhưng toàn thân đau nhứt, mất hết sức lực. Nhìn sang bên giường, có bàn tay ai đang nắm lấy tay nó. Là con gái, nhưng không phải Phương Trang. Cô ấy đang gục đầu ngủ bên cạnh Nhất Nam mà tay vẫn nắm chặt lấy tay nó, là ai chứ? Nhất Nam tự đặt ra câu hỏi trong đầu, định gọi cô ấy thức dậy nhưng cánh cửa phòng chợt mở ra. Là bà Diệu Tâm, mẹ của Nhất Nam. Thấy Nhất Nam tỉnh dậy, hai hàng nước mắt bà tuôn ra kèm theo những tiếng nức. -Nam, con tỉnh rồi hả? Mẹ lo quá, con nằm đã 1 ngày 1 đêm rồi. Mẹ sợ sẽ mất con mãi mãi.

Nhất Nam cười nhẹ.

-Mẹ, con chẳng phải tỉnh rồi sao. Mà mẹ, người con gái này là ai vậy?

Mẹ Nhất Nam phì cười.

-Con ngủ lâu quá nào bị vô nước hã. Bé Trinh đó.

WTF, bé Trinh nào? Nhất Nam bất ngờ khi mẹ nó nói ra hai chữ " Bé Trinh". Định thần lại, nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy tay mình.

-Là cô ấy, là con điên ấy sao.

Nó ngược mặt lên, ngờ nghếch hỏi bà Diệu Tâm.

-Là Ngọc Trinh.

Mẹ nó làm mặt lạnh.

-Khổ, bây giờ tới bạn gái nhận cũng không ra. Lúc con bị hôn mê, chính nó đưa con vô đây rồi cho người tới báo với mẹ đó. Khổ thân con bé, nó ở đây chăm sóc cho con từ hôm qua tới giờ. Mẹ có bảo nó về nhưng nó nhất quyết không chịu.

Nhất Nam lăm bầm.

-Mẹ, con nói rồi. Con vs cô ta không là gì đâu.

Mẹ Nhất Nam cười nhẹ.

-Thôi mẹ mệt còn quá. Giải thích mai, mà để mẹ gọi nó thức dậy. Từ hôm qua giờ không biết có ăn uống gì chưa?

Nhất Nam chột nghe cay cay nơi khoe mắt. Con điên này nó ở lại đây từ hôm qua tới giờ sao? Con nỏm này... Thấy bà Diệu Tâm định gọi Ngọc Trinh thức dậy, Nhất Nam vội ngăn bà lại.

-Đừng mẹ, để cho nó ngủ. Trông nó còn yếu hơn cả con.

Bà Diệu Tâm mỉm cười. Bà đi ra ngoài mua cho Nhất Nam một ít khăn lau. Trong phòng lúc này còn mỗi Nhất Nam lặng lẽ nhìn đã nữ giang hồ này, chột Ngọc Trinh thức dậy. Đưa mắt lên, thấy Nhất Nam đang nhìn mình. Ngọc Trinh hét lên trong sung sướng kèm theo là những giọt nước mắt.

-Con chó này, mày tỉnh hồi nào dậy? Sao mày không gọi tao thức dậy.

Nhất Nam nhìn Ngọc Trinh mỉm cười,nói vs giọng yếu ớt.

-Mày xem mày kia, ngủ như chết. Mà mày không gọi tao đàng hoàng được hã. Tao tên Nhất Nam, không phải thằng chó.

Ngọc Trinh đưa tay lau hai hàng nước mắt.

-Cái con mẹ mày, xấp chết rồi còn đấu khẩu với tao. Mày bây giờ tao búng một cái là bay ba vạn tám ngàn dặm nghe con chó.

Nhất Nam phì cười.

-Thôi, mẹ thiên nhiên như cô thì tôi thua rồi. Mà mày đưa tao ra ngoài đi, tao muốn hít chút khí trời.

Ngọc Trinh khẽ cười rồi đi kiểm cái xe lăn. Đỡ Nhất Nam lên xe rồi cô đẩy nó ra ngoài. Vừa ra tới cửa thì gặp bà Diệu Tâm, Ngọc Trinh lễ phép.

-Dạ, cháu chào cô. Cô mới vào ak?

Bà mỉm cười.

-Uk, cô vào lúc nãy rồi. Mà con vs thằng Nam đi đâu vậy, còn con nữa Nhất Nam. Mới tỉnh dậy sao không ở lại giường, còn tính đi đâu đây.

Ngọc Trinh cuối đầu xuống bẽn lẽn. Nhất Nam thì vừa trả lời bà Diệu Tâm vừa gãi đầu.

-Con muốn ra ngoài hít thở chút khí trời. Con chịu hết nổi cái mùi nước biển rồi. Mẹ vào trong đi, con ra ngoài sân bệnh viện chút thôi.

Bà Diệu Tâm gật đầu rồi đi vào phòng bệnh để mặt cho đôi trẻ tự do. Đẩy Nhất Nam xuống dưới sân, đỡ nó lên ghế đá. Nhất Nam hít một hơi thật sâu rồi thở ra thật sáng khoái. Nhìn qua Ngọc Trinh đang loay hoay cất chiếc xe lăn.

-Thôi để đó đi. Mày có thuốc không, cho tao một điếu, tao thèm thuốc quá.

Ngọc Trinh liếc nhìn Nhất Nam.

-Mày mới khỏe lại, không hút thuốc được đâu.

Nhất Nam khẽ giọng.

-Chuyện, tao có bị gì đâu. Cho tao điếu đi.

Ngọc Trinh lắc đầu, móc bao thuốc trong túi ra đưa cho Nhất Nam. Hai mắt Nhất Nam sáng lên, một điếu đưa lên đốt. Xiết một hơi thật sâu, nó cười mãn nguyện.

-Dễ chịu thật.

Ngọc Trinh lúc này ngồi cạnh Nhất Nam, cũng lấy một điếu đưa lên miệng đốt. Nhìn Nhất Nam khẽ giọng nhưng đầy lo lắng.

-Mày không yên ổn được lâu đâu. Đám người Thanh Long Bang không dễ yên cho mày như thế đâu.

Nhất Nam vừa hút điếu thuốc vừa nói.

-Thanh Long Bang là cái nòi gì thế?

Siết một hơi thuốc, nhìn Nhất Nam, Ngọc Trinh giải bày.

-Nghe ba tao nói đó là một bang hội lớn. Từ lâu đã có mâu thuẫn với Tam Nguyên về vấn đề làm ăn và địa bàn. Sao vụ này nhất định Thanh Long Bang sẽ làm khó mày, tao nghe đầu trưởng Thông Lát cũng bắt tay với Thanh Long Bang để trả thù mày chuyện lúc trước.

Nhất Nam hai mắt nhắm chiu, nhìn xa xăm thờ dài.

-Chuyện sớm muộn, tới đâu tính tới đó.

Ngọc Trinh cũng im lặng, cả hai đều mang những tâm sự của riêng mình. Ngồi một lúc lâu, Ngọc Trinh đưa Nhất Nam lên phòng rồi cũng ra về. Nằm trong phòng, Nhất Nam suy nghĩ về những chuyện Ngọc Trinh nói lúc nãy. Một thằng Thông Lát đã phiền, giờ cộng thêm một Thanh Long Bang. Thật là phiền não, đang suy nghĩ chợt cánh cửa mở ra. Đưa mắt nhìn sang, là tụi Long Đại còn có cả cô Nghi. Nhưng không có người mà nó muốn gặp nhất, Phương Trang. Thoáng một chút nhói, nhưng Nhất Nam vẫn nở một nụ cười chào tụi Long Đại và Cô Nghi. Thấy Nhất Nam tỉnh dậy, cả bọn hô toáng lên. Nhưng to giọng nhất là Long Đại.

-Đại ca, tỉnh rồi hả. Trời ơi, anh làm tụi em lo quá.

Nhất Nam mỉm cười.

-Hazzz, tao có chế đâu mà tụi bây làm quá đây.

Cả đám cười to làm vang động cả căn phòng. Chỉ có cô Nghi là nãy giờ im lặng, nhìn sang cô Nghi Nhất Nam cười tươi.

-Cô, cô tới thăm em mà sao cô hông nói gì hết z.

Cô Nghi cười nhẹ.

-Tại cô thấy tụi em đang vui nên hông nói thôi. Mà em đã khỏe chưa, có nhờ mấy bạn chép bài lại chưa?

Nhất Nam lễ phép.

-Dạ, em cũng khỏe mà cô. Mà cô yên tâm, em sẽ nhờ mấy bạn chép bài lại ạ.

Cô Nghi gật đầu rồi đi ra ngoài gọt trái cây. Trong phòng lúc này còn lại Nhất Nam và đám anh em. Nhất Nam lúc này mới hỏi.

-Chị bây hòm rày khỏe không.

Tụi Long Đại nghe vậy cũng trả lời.

-Dạ cũng bình thường ak anh. Nãy em có gọi chị mà chị nói phải đi đâu với ba mẹ ấy. Bảo mai sẽ vào sau.

Nhất Nam nghe vậy cũng yên tâm nhưng vẫn có một chút hụt hẫng trong lòng. Khẽ thở dài, không hiểu sao nó cảm thấy có một sự thay đổi gì đó ở cô người yêu bé nhỏ của nó.

Bỏ ra những suy nghĩ vớ vẩn ấy, lúc này cô Nghi cũng đem trái cây vô Nhất Nam quay qua vừa ăn vừa tán dóc với mọi người. Một lúc sao tụi Long Đại xin phép ra về, chỉ còn cô Nghi ở lại. Cô nhìn Nhất Nam, giọng nhẹ.

-Tại cô, cô đã làm em gặp phải chuyện này. Cô xin lỗi.

Nhất Nam mỉm cười.

-Có gì đâu cô, không sao mà.

Ngồi nói chuyện một lúc lâu cô cũng ra về. Lúc này chỉ còn một mình Nhất Nam nằm trải sự cô đơn trong căn phòng bệnh viện. Không hiểu sao nó có một linh cảm, nó xấp mắt thứ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Anh Nam Còn Mà

Sau khi chia tay Nhất Nam, đám Long Đại ai về nhà nấy. Cảm điều thuốc bước đi trên con đường quen thuộc, sau Long Đại thấy thương Nhất Nam quá. Nó biết hôm nay đại ca nó không vui, người mà Nhất Na nhớ và muốn gặp nhất lại không đến. Thờ một hồi dài, do chị Trang nó bận chuyện gia đình thì nó cũng chẳng biết phải làm sao. Bước qua một quán Karaoke phía đầu ngõ nhà nó, chợt nó đứng lại. Nó không tin vào những gì trước mắt mà nó đang thấy, một người con gái. Không phải vì cô ta đẹp, mà người con gái này chính là chị hai của nó, "Phương Trang". Không phải mới sáng nay, khi nó gọi điện nhắc hôm nay cả bọn tới thăm Nhất Nam thì Phương Trang nói phải đi thăm ông bà vs ba mẹ. Đây bây giờ người con gái đang mặc bộ đầm đỏ đang đứng trước mặt nó vs một thằng con trai khác là ai đây. Nghĩ tới đại ca nó đang nằm trong bệnh viện nhớ nhưng người con gái này thì làm sao nó có thể chịu nổi. Nó đứng như trời trồng, nó muốn bước tới để hỏi cho ra chuyện nhưng sao đôi chân nó không bước được. Nói thẳng ra là nó không muốn, không muốn chứng kiến cái sự thật này. Cái sự thật mà nếu Nhất Nam biết, thì chắc đại ca nó sẽ sụp đổ hoàn toàn. Từng cái hôn, từng cái ôm của Phương Trang vs thằng kia thật sự chỉ làm cho Long Đại nổi bả khí. Nó chỉ muốn nắm lấy đầu thằng kia mà đập cho sml nó, nhưng vs tư cách người ngoài cuộc thì nó không được làm thế. Phương Trang bước lên xe cùng với thằng kia phóng đi, để lại đây một cái xác không hồn mang tên Long Đại. 9h tối, đứng trước cửa nhà Phương Trang, Long Đại gọi cho chị nó. -Alo, em Long đây. Chị xuống nhà đi em đang ở dưới nhà đây. Giọng Phương Trang về hơi mệt mỏi-Long hả, có chuyện gì mà kiếm chị khuya đây? Long Đại lấy bình tĩnh hết mức có thể-Chị xuống đây đi, em có chuyện muốn nói. Nói rồi nó cup máy, không kịp để Phương Trang trả lời. Đợi một lúc sao Phương Trang cũng đi xuống, đốt điều thuốc kéo một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh. Nở một nụ cười chào Phương Trang, thấy nụ cười gượng của Long Đại, Phương Trang hiểu rõ có chuyện gì đó đã xảy ra. Cô cũng cười nhạt.-Sao đây, có chuyện gì mà tìm chị khuya đây? Lại một hơi thuốc thật sâu, Long Đại khẽ cười.-Anh Nam cũng đỡ hơn rồi. Anh Nam nhắc chị nhiều lắm. Phương Trang về hơi khó chịu vì khói thuốc.-uk, hôm nay t không tới thăm anh Nam được. Mà mai anh Nam xuất viện phải không? Long Đại hơi gằng gọng.-Hôm nay chị đi thăm ông bà mệt không? Ông bà chị khỏe hết không? Anh Nam nhờ em chuyển lời thăm tới ông bà chị. Sắc mặt Phương Trang hơi tái lại khi nghe Long Đại nhắc về chuyện này. Cô hơi bối rối.-Oh.....ukm... Cũng không có gì. Cũng không mệt lắm đâu. Long Đại cười khề.-Mà nhà ông bà chị ở đâu nhỉ. Anh Nam nói muốn về đó thăm oogn bà một lần nếu có dịp. Phương Trang lúc này thật sự đã biết Long Đại muốn nói gì. Cô cúi mặt xuống.-Long, chuyện không phải như vậy đâu. Long Đại dụi điều thuốc.

-Chị Trang, 7 năm qua anh Nam một lòng với chị. Em mong chị hiểu, anh Nam vẫn còn ở đó. Em nghĩ có chuyện gì chị nên nói thẳng vs anh Nam. Phương Trang im lặng, Long Đại tiếp lời.-Thôi khuya rồi em về. Chúc chị ngủ ngon. Long Đại bước đi, đây có lẽ là những gì tốt nhất mà nó làm được cho Nhất Nam. Phương Trang thì cúi mặt xuống, cố gắng che đi hai hàng nước mắt đang rơi. Lúc này trong bệnh viện, giọng Nhất Nam la như bị cắt tiết.-Này, mày không nghe câu Nam nữ thụ thụ bất thân hả con kia. Giọng Ngọc Trinh cười đầy mỉa mai-Gớm, tao con gái không sợ mày sợ cái méo gì. Nhất Nam nhìn Ngọc Trinh đầy van xin.-Chị Trinh cute, em chưa bị liệt đâu. Chị ra ngoài cho em thay đồ đi, Pleash !!!!!!!!!!!!!!! Ngọc Trinh nháy nháy một lúc rồi cũng ra ngoài. Nhất Nam thét lên.-Đóng cửa lại, DMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Rầm, cánh cửa như lia ra sau cú đập của Ngọc Trinh. Vừa thấy đó, Nhất Nam vừa lồm bồm.-Dkm, con điên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Giang Hồ Tuổi 16*, mơ Ước Thành Artist được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.